

STARGATE ODYSSEY: DELEND A EST

VERZE: POVÍDKA v 1,0

AUTOR: VLAD DRACUL, RAYNOR

PŘEPIS: RAYNOR

"Nemusíte stát o válku, ale ona bude stát o vás"

- Lev Trockij

PROLOG

Postarší muž v honosné fialové róbě sedí shrbeně na pohovce, tak sklíčeně netypicky k jeho slavnostnímu oděvu. Zamyšleně hledí před sebe. Jako procesí ho obklopuje šestice důstojníků oděných do šedých stejnokrojů. Podpírá si sevřenou pěstí bradu, celou jeho tvář pokrývá krátce střížený bílý vous. Tvář, kterou bude za tisíciletí svět znát, jako podobu Merlinovu.

„Je to potvrzené?“ zvedne oči od paddu ležícího na stole před ním.

„Přišlo to z průzkumného křižníku, pane.“ Odpoví mu rázně důstojnice s ostře řezanými rysy, a dodá, „Odhadujeme, že útok Aspolis naprosto překvapil. Výškové budovy dokonce nejeví známky poškození, sperobellatorské lodě se musely zjevit náhle, jako přízraky vystoupily nad městem a -“

Starý muž ji ale hlasitě přeruší, „Přízraky? Jejich lodě měly být vidět na senzorech!“

Stoupne si a projde se po pompézní místnosti, pomalu dojde až k velkému oknu, z něhož jsou vidět vzdálené věže Atlantis i bližší nádherný park.

„To znamená, že mohou napadnout i nás, je to tak?“ zeptá se klidněji.

Důstojníci se po sobě navzájem podívají.

„Sledujeme jejich stopu, pane. Jsme si celkem jisti, že jejich dalším cílem je Taranía.“

Merlín dále sleduje scénérii, tiše pro sebe dodá "Jsme si celkem jisti..."

Důstojníci se po sobě znovu nervózně podívají, jako spiklenci nejisti si svými plány. Jejich představitelka vykročí kupředu.

„Pane, musíme aktivovat hlavní flotilu a zastavit je na Taranis,“ krátce se odmlčí, „Je to naše nejlepší šance, jak zvládnout tuto hrozbu.“ Dodá dramaticky.

Merlín se okamžitě otočí, jeho letargický moment skončil.

„Byla jste to právě vy, komandérko Duri, kdo mě měl měsícem ujišťovat, že nejsou hrozbou, že se nám nevymknou z rukou!“ křičí na mladou důstojnici, „A nyní po mě chcete vyhlásit další válku?“

Duri pomalu dojde až k Merlinovi. Ve tváři má zdrcený výraz. Navzájem si hledí do očí, jako by se znali už déle. Jako by měli společnou minulost.

„Pane,“ říká potichu Duri, „Pokud se nyní budete řídit politikou, můžeme všechno ztratit... Nemáme jinou volbu.“

Merlín se krátce odmlčí. Nakloní se k ní.

„Nemáme jinou volbu. A toho se právě nejvíce děším.“

Chvíli se dále pozorují s Duri. Merlín pak náhle přejde zpět ke svému křeslu.

„Komandérko, jaký je váš plán, pokud povolím vyslání Hlavní flotily?“ zeptá se rázně.

Duri bez váhání kývne na svého pobočníka. Ten ukáže dlaní na jednu ze stěn pokrytou okázalými koberci a malbami. V mžiku se promění na plochou obrazovku.

„Pane, hodláme nalákat na povrch, stejně jako u Aspolis. Naše pozemní vojsko, deset divizí shakijníků, na ně bude čekat,“ popisuje plán, zatímco na obrazovce se zjevívá šedivá planina

Taranis, s modrou nebeskou klenbou nad sebou, „Jakmile Sperobellatorové zaútočí, do systému skočí hlavní flotila, křižníky i arsenaly dostanou nepřítele do kleští," pokračuje a na popelavé kopce pokryje virtuální simulace rozestavění antických vozidel a lodí. Duri, dívající se na projekci, sebedůvěrně dodá plánu svou poznámkou na důležitosti, "Máme v tuto taktiku velkou důvěru." Na moment utichne a poté se podívá na Merlina, „Pane?“ Merlin dále mlčky pozoruje scénérii na obrazovce.

KAPITOLA 1 – POPEL MINULOSTI

Pole trosek se táhlo až k obzoru. Rozličné stroje antické a wraithské provenience zde ležely už tisíce let, jako připomínka starých útrap. A jako varování před těmi, které ještě mohou přijít. Ale když to John Sheppard pozoroval, nepřemýšlel nad hrozbami minulosti. Jeho mysl trápilo čekání.

Je až k smíchu, kolik se ve válce voják načeká, pomyslel si John. Doma čeká na dopravu na do války, poté čeká kdy přijde boj, čeká na útok, čeká než ho evakuují, a když ho zraní, čeká na medika. Nakonec se možná dočká i té pověstné kulky se svým jménem. Je to už dlouho, kdy plukovník přemýšlel nad veselejším tématem.

Není to snad ani tak probíhající misí, i když třet týden uvnitř jumperu s občasnými vycházkami ven v žáruvzdorném obleku a prohrabávat šrot z trosek deset tisíc let starých antických a wraithských lodí a vozidel, to chce už samo o sobě velkou dávku trpělivosti. Zvláště u někoho, kdo na popelařinu tohoto ražení není zvyklý. Už je to koneckonců nějaký ten pátek, co se z Expedice stala vojenská mise pod velením Task Force Pegasus. S invazí sil Ori chtělo IOA razantně a nastálo eliminovat hrozbu Wraithů a vyslalo do Pegasu jen hrstku lodí, aby je jednou provždy zlikvidovali. Něco se ošklivě pokazilo, Wraithům chyběl společný nepřítel, jako mnohokrát předtím pozemšťané podcenili sílu nepřítele, jeho esa v rukávu nevyjímaje.

Johna někdy napadalo, že se to celé zkazilo ve chvíli, kdy zmizela Elizabeth. Za těch šest let přišli o tolik lidí, kteří se stali jeho novou rodinou. Od Forda, Becketta, Teyly, až po Elizabeth. A nyní? Uběhly dva perné roky, a přitom se zdálo, jako by události odletu Atlantis z Lanteany proběhly včera.

„Rodney?“ promluvil Sheppard do vysílačky, „Měli by jste se vrátit, máte vzduch už jen na hodinu.“

Za oknem jumperu pokračovala nekonečná noc, jak směs popela a sněhu bez ustání padala na povrch Taranis. Jen občas apokalyptickou scénérii ozářil svit blesku.

„Raději bude půl hodiny hledat a pak se strachovat, že to nestihne, než aby vynechal v těch ruinách pár minut,“ řekl potichu znuděný Ronon. Sheppard jen kývl.

„To už je jeho přirozenost, víš?“ odpovídá zamyšleně ale dětinsky Sheppard, „Řekl bych, že to sahá do jeho mládí a dětství. Jakási posedlost zkoumáním, posedlost otázkami,“ pokračuje stále vážněji, divoce gestikuluje, „Asi byl tehdy velmi nešťastný, odmítnutý dívkami, příliš chytrý pro kamarády a zajímal se *proč!* Proč tomu tak je, proč musí o přízeň bojovat, proč Měsíc nepadne na Zemi, proč ze všech lidí na světě má zrovna on alergii na citróny...“ dokončil Sheppard svoji přednášku a zadíval se na Ronona.

„Když myslíš,“ odpověděl bez zájmu. John se klidně uvelebil zpátky do křesla, jak trapná chvílka ticha pokračovala. Její prodlužování zachránilo škrčení vysílačky.

„Myslím, že jsme něco našli.“ Ozval se Rodneyho hlas se z reproduktoru.

„Něco hodnotného, tentokrát?“ zeptal se se značnou dávkou ironie John.

„Jinak bych o tom přece nemluvil,“ následovala rychlá odpověď, „Doneste nám další vzduch, trochu se tu zdržíme. A kontaktujte maršála Distona, bude se nám tu hodit nějaký lingvista.“

„Špagety, míchaná vejce...“ doplnil John.

„Díky, a taky trochu vody.“

Mikrofon utichl a John se podíval dozadu na Ronona, který neochotně vstal a začal si navlékat žáruvzdorný oblek

„Proč ten krám vůbec nosíme? Snad bych viděl, kdyby...“

„Venku nejde pořádně vidět, a než by ses nadál, už máš celou strojovnu i s celým spodkem na škvarek.“ dopověděl netrpělivě John.

Poničený interiér antického křižníku, zřejmě subverze Aurory, neskýtal luxus ani před explozí supervulkánu, ale nyní to byl doslova horor. Pokroucené nosníky jako připomínka neúspěšné snahy Antiků zvrátit průběh války nyní zasypával šedý kluzký popílek. Jako světlo na konci tunelu na Johna nesoucího zásoby působila záře jdoucí z místa, kde pracoval Rodney. Poručík Laura Cadmanová hlídala před místností, jen na Johna kývla.

„Trvalo ti to věčnost!“ obořil se Rodney na Shepparda hned po vstupu na můstek, nebo na to, co z něho zbylo.

„Copak za to můžu, jsou to tři kilometry!“ a podal mu neochotně cosi co vypadá jako masová tyčinka.

„Já jsem ti říkal, ať ten poker nehraješ. Takhle máš už zítra klid.“

„Jsem rád že toho nezneužíváš.“ řekne Rodney ironicky

„Obrátme list, kde je Dex?“

„Vzal si Jumper, aby vyzvedl u brány tvýho lingvistu.“

Rodney jen kývl a začal si připínat bombu.

„Tak co jsi tu našel?“

„Jediný funkční datakrystal – a dokonce se záznamy antických vojenských základů z války s Wraithy.“ Zazubil se napohled spokojený Rodney.

„Už jsi z něj zkusil vytáhnout něco víc?“

„Vlastně - ano. Informací o základnách tam je dost. Ale zvlášť o jedné z nich, která může být dalším antickým městem... Aspolis.“

Johna to zaujalo ale sotva se nadechl, nečekaně se z vysílačky ozvalo, podivně zkresleným hlasem...

„Wraithové jsou za chvíli tady. Všechno o nás na Taranis už vědí. Spaste se útekem...“

John i Rodney se po sobě nechápavě podívají.

„Kdo je tam?“ zeptá se Sheppard naléhavě, ale odpověď nepřichází.

„Jak se vlastně brána dostala tak daleko a navíc k moři, madam? Myslel jsem, že ji zaplavila láva.“ Ptá se jeden z vojáků Cadmanové, zatímco si ona rutinně čistí zbraň.

„Tlak při výbuchu a teplota vyvřelin...“ začne jeden z techniků, Harris, ale Laura mu řeč rázně utne

„Dovolíte Harrisí? Ptal se mě, ne vás.“

„Jak si přejete madam.“ říká Harris sarkastickým tónem, a pokračuje v práci na bráně, která kvůli zničenému DHD a poškození potřebuje jeho adekvátní náhradu.

No jo, další samolibý civil, co si otvírá hubu, pomyslí si Cadmanová. Vzala hliníkový kroužek, postavila ho na hranu, pak se napila z polní láhve a úzkým proudem z pusy ho odstříkla na zem u Jumperu.

„Už chápete, vojíne?“ řekla klidně Laura..

„Ano, madam! Úplně!“ a s přesvědčivě vážným výrazem odešel k ostatním. Cadmanová se otočí zpět k Harrisovi. Ten se na ní zadívá laskavým pohledem, jako když citlivý člověk lituje prošťáčka. Cadmanové jeho výraz dojde.

„Říká vám něco slovo morálka, Harrisí?“

„Jistě, bojovat do posledního muže i posledního náboje, ale slibuji, že padnu-li, neošidím armádu ani o jeden pár bot, vůbec mě s nimi nemusíte pohřbívat, jen je pak klidně se vším dejte dalšímu hrdinovi.“ zakončil už s neochvějně drzým tónem Harris.

Laura vypadala ještě uraženěji a pomalu se nadechovala k rázné odpovědi, ale z vysílačky se ozval hlas plukovníka Shepparda.

„Poručíku Cadmanová! Lauro! Kde jste?“

„Ano, na příjmu, co se děje?“ popadla Laura vysílačku

„Okamžitě dejte vědět všem ať se shromáždí a připraví k odchodu! Kóta 28, trosky wraithského křižníku. Hned!“

„Rozkaz!“ Přepne rychle frekvenci, „Všichni, tady poručík Cadmanová...“

„Nezdá se ti, že je to trochu unáhlené Johne? Spoléhat se na...“

„Myslíš ten pokřivený hlásek? To ani ne. Zkus uvážit, co jsme zažili. Neponechám nic náhodě.“ Odpoví Rodneymu a vytahuje komunikátor asgardského designu.

„Skvělé, už se těším, jak tohle bude zdůvodňovat našemu velkému maršálovi,“ řekl se směsí ironie a bojácnosti doktor. John se na něho jen krátce zašklebil a zapnul komunikátor.

„Lodi Caesar, tady plukovník John Sheppard. Žádám sken blízkého vesmíru. Okamžitě!“

„Dle rozkazu, vyčkejte plukovníku,“ ozvalo se z druhé strany.

John se otočí zpátky ke zcela konsternovanému Rodneymu.

„Možná tu za chvíli budeme mít zábavu, raději bychom měli prásknout do bot.“

„To si opravdu myslíš, že je moudrý...“

„Prostě mi věř! Něco tu nehraje!“

Rodney krátce zmlkne, ale stejně mu to nedá, „Něco tu nehraje v té tvójí zarostlé hlavě.“ Sheppard na to nereaguje a láduje zásobník do svojí P-90.

„Skvěle,“ dodá pro sebe McKay, „Kapitán Amerika sestřelí P-90 i wraithský křižník.“

„Tak co se děje, Caesare?“ hlasitě žádá John vysvětlení.

„Plukovníku Shepparde, sotva jsme zjistili, co se to k nám blíží, už se tu objevili! Nemůžeme čekat posily, a i když se nám podaří tuhle vyřídit, za chvíli tu můžou být další! Máme vás přenést?“

Do místnosti zvenčí vejde Harris, Cadmanová a několik vojáků, jak jim došla naléhavost situace.

„Tak počkat! ozval se technik Harris Nemůžeme jim tu jen tak nechat tuhle hromadu trosek!“

„Proč sakra ne, pane Harrisí?“ Zeptá se ho Cadmanová co nejméně uctivým tónem.

„Nemýlím-li se, doktor McKay tu něco důležitého našel. Může tu být víc věcí, které jsme ještě nenašli. Nemůžeme jim to tak nechat,“ krčí rameny.

„Co navrhujete?“ ptá se Rodney, který však tuší, kam technik míří

„Brána funguje. Mohl bych přetížít naquadahový reaktor, aby explodoval hned, co odtud zmizíme!“

Laura na něho vrhne ostrý pohled, „Najednou i vojenský taktik?“

„Ticho!“ přeruší ji Sheppard, „OK, Harrisí, byl to váš nápad.“ Ukazuje na něho prstem,

„Takže všichni ostatní kromě mě a technika Harrise se přenesou na Caesara, ten ať se drží co nejdéle bude moct.“

Harris se na něho zděšeně podívá, ale John si stojí za svým, Rodney ho chytí za rameno.

„A ty se přenesesh kdy?“ zeptá se ho nahlas starostlivě.

„Vy chcete zachránit místní vrakoviště,“ ukáže jak na Rodneyho, tak i na Harrise.

Ozve se zvuk přilétajících dartů. Pořád máme čas, zauvažoval John.

HMAS Caesar třídy Deadalus refit na oběžné dráze ostře manévroval, snažíc se vyhnout plasmovým pulsům několika Hive ships. Plukovník Gorman, sedící na „kapitánově křesle,“ přivíral oči před záblesky venkovní palby.

„Většina výsadku na palubě, pane!“ křikl na něho taktický důstojník.

„Zaměřte zbraně nepřátelské lodi, coilguny i rakety, jakmile odpálíme salvu, skočte to hyperpohonu!“ zúkoloval ho hlasitě Gorman.

Výborně, řekl si pro sebe John klečící u naquadahového reaktoru na palubě jumperu. Jsme zase v pěkné kaši. Na jeho dekorovaném a epickém služebním záznamu by neznělo příliš dobře „zabit zprostřed mimozemského vrakoviště.“

„Už to máš hotové? Za chvíli tu máme společnost a bude jich sakra moc!“ zeptal se důrazně Harrise.

„Dobře víte, že kvůli bezpečnosti to není tak snadné uvést do přetížení.“

John zaslechne blížící se zvuk. Známý zvuk. Onen děsivý pískot dartů, volající je k sobě jako dávné sirény vábily námořníky. A i dartů je nyní více.

Praští ho do ramene a zasedá zavládání, „Zastavte to! Letíme pryč.“

Harris na něho vyjeveně pohlédne, „Prosím? Brána bez něj nepůjde odsud vytočit!“

„To je už teď jedno, letíme.“

Jumper stojící na popelavém prostranství se rychle nadzvedl a zamaskoval, těsně před tím, než se z nízkých temných mraků nad ním vynořila eskadra wraithských strojů. Začaly kroužit nad oblastí.

Sheppard i Harris se opatrně dívali hlavního okna. Mlčky čekajíce, jestli je nepřítel odhalil.

„Vlétáme mezi ten šrot a počkáme na pomoc,“ řekl John potichu ale odhodlaně a navedl jumper do obrovské škvíry mezi zbytky kovových částí trupu. Organická část lodi odumřela už před dávnými milénii.

„Cože? Vždyť máme přece Jumper s hyperpohonem, a reaktor musíme...“

„Nemusíme a nemůžeme nic! Prostě počkáme!“ zuřivě mu šepotem odpověděl.

„Máme přece jumper, musíme to risknout!“ Harris začínal být bez sebe, zatímco stroj klesal.

„Samozřejmě, mohli bychom, až na takový malý detail, že se ani s hyperpohonem odsud nedostaneme! Létání v týhle atmosféře vyřídilo hlavní pohon Jumperu, takže maskování nám sežere energii pro hyperpohon, a bez maskování nás sestřelí do pěti sekund, myslete "pane inženýre"!“

Harris se tváří překvapeně.

„Ale...to já...nevěděl,“ zakoktá evidentně překvapený Harris

„To je tvůj problém,“ odpověděl mu uraženecky.

Oba dále seděli s orosenými čely v kokpitu. Náhle se pískot začal vzdalovat. John pohlédl na jeden z panelů.

„Odlétají.“ tiše šeptl, oba si vydechli. Krátce na to se John opřel o palubní desku a začal se sám pro sebe smát. Harris na něho překvapeně vzhlédl, Johnův smích nabíral na síle. Až se nakonec začal pro sebe smát i Harris. Nervozita z nich opadla a vše zase vypadalo nadějněji. Nakonec si John stoupl a přešel k reaktoru, „Počkáme tady, jak to nejdéle půjde. Když se situace nezmění nebo bude neudržitelná, přetížíte reaktor a riskneme únik atmosférou. A už ani slovo!“

Je jasné, že Harris poslední větu nemínil porušit.

Caesar si tiše razí cestu namodralým hyperprostorem, jako stará plachetnice unášená klidnými vlnami. Jeho cílem je základna Task Force Pegasus na Manariim vzdálená nyní pouze pět minut.

„Vy to nechápete. Musíme se vrátit a to hned!“ Zahulákal Rodney na Gormana, téměř přímo do ucha, a zdá se že to není poprvé.

„Přestaňte doktore McKayi, nebo vás nechám vyvést z můstku!“ Odpověděl mu rázně Gorman a pokračoval, „Plukovník Sheppard ví co dělá, byl to jeho rozkaz, a já byl ochoten mu dát co nejvíc času jsem mohl, ale nebudu ohrožovat celou svou posádku a loď kvůli dvěma lidem.“ Otočil se zády k Rodneymu a naklonil se k jedné z konzolí na můstku, „Říkám ne, a nepřeji si, aby jste mi to znova opakoval. Odchod!“

Rodneymu dojde, že nemá co by doplnil, ale přesto nemá ve tváři bezmocný výraz. Na patě se uráženecky otočí a vyrazí rychle z můstku. Sotva co unikne z Gormanova doupěte, vyloví z cosi kapsy – v jeho dlani se zableskne datakrystal Aurory.

Snad se dostanu do zakódovaných souborů, pomyslel si. Když ne kapitán lodi, zavolám třeba přímo veliteli TFP, jen si nebyl jistý, zda-li i na něj nebude nakonec trochu hlasitější...

Taranis. Peklo. Pach síry. Ano, je tu teda rozhodně jako v pekle, a do toho darty kroužící někde nad námi po desítkách. Nepočítaje v to, že podle detektoru životních forem se kolem nich hemží snad dvě stě řádně namíchnutých cucavek.

Zkusím být realista, řekl si John. Vysání, rozdrčení nebo atomovka? Atomovka bude nejmíň bolestivá. Kolikrát už potají takhle přemýšlel?

„Jakpak to vypadá s energií Jumperu? Zkontroluj to, Harris.“

„Jistě, plukovníku.“ Vypadá mnohem uvolněněji. Zajímavý, řekl si pro sebe John.

„Stále nedostatečná,“ odpověděl Harris a zůstal klečel u aparátu.

„Proč vlastně tak nesnášíte armádu, Harris?“ zeptal se znuďeně Sheppard, „To se pak divím, že jste se přihlásil do TFP...“

„Ptáte se, pane, protože by jste se pak už nemusel zeptat?“ nadhodil rádoby filozoficky Harris. John pokrčil rameny a nahodil nechápavou masku.

„Je to jen otázka, pro boha živého!“

Harris se dále montoval v reaktoru, ale nakonec v ní dále smysl nehledal.

„Řekněme, že to byly, uhm, osobní důvody. Nic víc.“ Odpověděl, zatímco bojoval se změť přípojek a kabelů.

„Aha...“ otočil se zpátky k výhledu omrzelý plukovník. Další tichá chvílka na palubě lodi pominula, než se rozhodl vést další dialog k věci, „Nemohl by jste dát Jumperu energii z toho reaktoru?“

„Byla by u toho vysoká pravděpodobnost přetížení a exploze.“ Řekl Harris učitelským tónem. John znovu přemítal možnosti. Co se dá dělat. Tahle bude nejlepší.

Harris rychle rozpoznal Johnův výraz v obličejí.

„Chcete nás snad zabít?! Jen šílenec by tohle zkoušel!“

„Když budeme mrtví, těžko to vyzkoušíme,“ namítl John, jakoby mluvil o nedělním výsledku rugby.

„Jakmile se to přetíží, dělejte si s tím co chcete!“ dodal Harris chystající se k propojení.

„Zapojte to, Máme dost času, a málo možností!“ Jestli Wraithové mají podezření, pomyslel si John, což už určitě mají, a ví dobře, že maskování užíváme, začnou co chvíli naslepo všechny trosky bombardovat. To bychom nerozhodili...ani nerozlítali.

V improvizované Rodneyho laboratoři na základně na Manarii byl čilý ruch. Stačilo několik hodin dekódování a pro plody z prosívání popela Taranis se dostal sám velitel základny.

„Nějaký pokrok doktore McKayi?“ Zeptá se muž nižšího vzrůstu, generál Curran. Rodney není jediný, kdo se s ním nerad setkává, nebo s dopady jeho velení. Napoleonský komplex zřejmě platí za jeden ze základních zákonů vesmíru, pomyslel si.

„Dá se říci, že ano. Brzy budu mít adresu i přesnou lokalizaci Aspolis,“ odpověděl roztrpčele, vědom si jak toho, že tam Sheppard nechal svému osudu, tak toho, že místní vybavení

armádní vybavení stojí za starou belu.

„Další antické město?“ přejede si se zaujetím generál po tváři.

„Zdá se, že určitě. Možná ještě významnější než Atlantis,“ podtrhne Rodney význam svého objevu. A svojí důležitosti.

„Pokud je to, co říkáte pravda, a to město stále existuje, zajistím pro její nalezení a průzkum maximum sil TFP.“

„To je poněkud předčasné, generále. Zítra zašlu oficiální zprávu velení TFP, dozvíte se to mezi prvními,“ zarazil jeho nadšení, „Dost možná by se na Taranis daly najít i jiné podobně důležité informace,“ krátce se zarazil, poškrábal na čele a hraně zasmál, „Samozřejmě, kdybychom ji vlastně neopustili a nenechali tam dva naše lidi umřít,“ skončil a zadíval se co nejdrsněji na Currana. Ten pochopil, na jakou strunu doktor hraje a krátce si oddechl.

„Doktore, každý měsíc zahyne ve službě pod Task Force více než sto mužů, někdy i o mnoho více. Plukovník věděl, co dělá. Sheppard, i Gorman.“

„Ne, vy mě neposloucháte,“ pokračoval Rodney, „Návratem pro ně nezachráníte jen je dva, ale můžeme toho zjistit více o Aspolis, o mnoho více!“

„Je mi líto.“ Otočil se generál k odchodu.

„A co se stalo s ‚nikoho tam nenecháme?‘ He?!“ křikl na něho Rodney, ale bezvýsledně. Generál odešel vojenským krokem. Rodney si povzdech a před další práci pro lingvisty, proč jich jen IOA pro misi nenajala více, vykoukl ven. Je zvláštní, zamyslel se, jak moc se všechno změnilo od ztráty Elizabeth. Tohle už nebyla Expedice. Tohle už nebyla Atlantis. Namísto toho hledí na smontované příbytky jako ze stanoviště Alpha, ohraničené sériemi zákopů. A uprostřed základny je generátor štítů a planetární coilgun. Task Force stavěla podobné základny jako kryty pro národy Pegasu, snažila se odštíhnout Wraithy od potravy. Ale ani Wraithové nebyli tak hloupí, aby je to zastavilo. Následovala série katastrof a chyb na obou válečných stranách. Staří členové Expedice odstaveni od moci, národy Pegasu považovány za postradatelné. A nyní? Nyní už Manaria jednou z posledních opevněných základen mezi postupujícími sjednocenými Wraithy a Atlantis, bránou k válkou oslabené Mléčné dráze. Tohle už opravdu nebyla Expedice.

„Hotovo.“ Harris se vrátil do sedadla Jumperu.

„Ozkoušíme to.“ Řekne Sheppard a začne manipulovat s lodí, „Zatím vše v pořádku.“

Jumper aktivuje maskování a míří kolmo vzhůru temnou oblačnou atmosférou.

A najednou a jednou začnou reaktorové kontrolky hrát všemi barvami.

„K zemi! K zemi, nebo je po nás!“ zařve Harris.

Jumper mířil dolů. Maskování vypadne. Naráz začnou útočit Darty. Série modrých šípů prolétne okolo lodí. Dva zasáhnou její zád’.

Harris se krčí u spáleného reaktoru. „...je odpojený, ale spálil obvody a poničil systémy!“

„Všiml jsem si!“ zahuláká John, zatímco už kolem nich sviští střely z Dartů.

Další přímý zásah do zádi Jumperu. Padá téměř kolmo k zemi.

„Jdeme dolů!“

„Dělej s tím něco!“ křikne Harris, „Dostaneš nás na zem?“ zeptá se, a krátce dodá, „Abychom přežili?“

Sheppard nereaguje. Povrch se blíží. Rychleji. A rychleji. Až najednou jumper narazí do měkké a tlusté vrstvy popela... přední okno praskne a vnitřek za

„Harrisi, jste živej? Harrisi!“ volá John, zatímco se snaží rozpohybovat a vylézt z trosk,

„Inerciální tlumiče zbrzdily náraz,“ hlesne. Nic nevidí, kašle od prachu a popela zvenku.

Nemá žádné viditelné zranění, až na pár boulí a odřenin. Sakra, snad budu moct běžet...nic jiného nezbude.

„Jsem v pořádku, už jsem venku. Rychle plukovníku!“ Těžce se drápe ven, pořád poloslepý, Harris mu pomáhá.

Reaktor. Napadne Johna jako první.

„Co se stalo s naqua...“

„Brzy exploduje. To nestabilní připojení a selhání to urychlilo. Ještě jsme měli štěstí, že to neurýchlil ten náraz.“

„Kolik máme času?“

„Řádově...několik minut.“

Harris si klekne a vytáhne příruční padd. Zakryje si oči, aby se uchránil nakrátko před popelem. Sheppard mezitím vytahuje z vraku nějaké zásoby a svoji P-90.

„Sakra, plukovníku!“ křičí do prachové vánice Harris, „Jsme jen kousek od brány!“

„Já vím, spadl jsem s tím, pamatuješ?“ řekne skrze kyslíkovou masku a hodí druhou Harrisovi. V dálce zazní pískot dartu.

Harris si rychle navlékne masku a s Sheppardem se ukryjí před prolétajícím průzkumníkem zpátky do vraku.

„OK, brána má DHD, měli by jsme být schopni vytočit Atlantis, Manarii nebo kterýkoliv jiný svět,“ zahuhlá skrze masku Harris.

„Kdekoliv je lépe, než tady, jdeme!“ zavelí Sheppard.

Po chvílce přebíhání mezi jednotlivými kusy staré válečné mašinérie se dostanou k patě roztroušeného vraku antického křižníku.

„Dartů je tu čím dál více!“ hlesne Harris.

„Díky, kapitáne Zjevný.“

Oba pohlédnou na pole před sebou. K bráně jim chybí pouhých několik stovek metrů, ale ty jsou naprosto nekryté. John si pomyslí, že na Harrise teď nemůže tak zcela spoléhat. Nemůže ho poslat dopředu jako prvního.

„Fajn,“ křikne k němu, „Poběžím tam první a vytočím adresu! Pokud se nějaký dart přiblíží, tak –“ chce doříct, ale se známým zvukem začnou rychle zapadat modré zámky. Brána se krátce poté aktivuje a osvětí scénérii.

Oba příkrčení čekají další Darty, ale namísto nich vyjedou z ní dvě automatická pásová vozidla podobná ozbrojenému MALPu, a okamžitě začnou střílet railguny do přibližujících se dartů.

Sheppardovi na rameni zaškrčí vysílačka.

„Tady je generál Curran, Shepparde, kde tam někde?“

„Ano, pane,“ hlesne, „Ve skutečnosti jsem kousek od brány.“

„Dobře pro vás, plukovníku. Kdyby jste nebyl poblíž, nemohli bychom toho moc udělat.

Vypneme bránu, máte dvě minuty, než ji znovu aktivujeme a pošleme na Taranis bombu, je to jasné?“

„Bombu?“ zeptá se překvapeně Harris. Do toho přilétne salva z dartu vysoko nad nimi a jeden z MALPů vyletí do povětří.

„Jasně, uvidíme se do dvou minut! Sheppard konec.“ a s koncem jeho vysílání se vypne i brána. Darty se dále zaměřují na bránící se stroj u brány a Sheppard s Harrisem na nic nečekají. Vybíhají seč jim síly stačí. Skrze prach nejde vidět o mnoho více, než časté záblesky palby a obrys brány, ale to bohatě stačí. V hlučné nepřehledné změti obrazců John rychle vytočí adresu a Harris zpoza batohu vyloví IDC. Brána se znovu aktivuje, ale s jejím druhým otevřením Sheppard znenadání padá do prachu Taranis. Druhá salva zničila zbylý MALP a střepina z exploze zasáhla jeho nohu. Vnímá svět okolo jako v snu, potichu, jakoby nebyl pod palbou na mimozemské planetě. Pak ho ale čísi ruka táhne až do brány. Takže jsem se ti zase vyhnul, dámo, pomyslí si. A že nás zrovna nešetříš.

KAPITOLA 2 – MĚSTA V SLZÁCH

Vesmír. Zdánlivě nesmyslná kombinace tmy a světelných bodů. Takové věci se proháněly hlavou Johnovi, když se Caesar a Tacitus, druhá z nových Deadalusek, připravovaly k odletu. Po více jak týdnu pobytu na ošetřovně na Manarii právě postával o holi v jídelně USS Tacitus. Poslední členové posádky odcházejí, aby se připravili na vstup do hyperprostoru, ale John žádnou povinnost až do příletu lodi k Aspolis nemá. Zrovna dokučuje další svůj oblíbený doutníček a uvědomuje si, že už z té nespavosti a litrů kávy začíná blbnout.

„Trochu relax, plukovníku?“ Zasměje se familiérně Zelenka sedící baru. Vypadá možná až příliš uvolněně.

„Celé posádce, vstup do hyperprostoru za pět minut,“ ozve se lodní intercom.

„Díky za radu, doktore,“ ohlédne se John od výhledu, „Ale tady ho moc nezbyvá.“

John se pomalu dokulhá k baru.

„Vypadáte, že by jste pomalu měl přestat, doktore...“ kývne John k několika prázdným skleničkám stojícím před Radkem.

„Beru to tak,“ odpoví vláčně Radek, „Že jste neslyšel novinky?“

„Strávil jsem sedm dnů v dřevěné boudě mezi raněnými Sated'any, Manarijci a dalšími uprchlíky, to není zrovna –“ vypráví klidně John, ale Radek ho přeruší.

„Včera Task Force ztratilo kontakt se základnou na Hoffu.“ Letargicky hlesne Radek, a dokončí svou větu dalším hltém fermentovaného nápoje.

„Ah,“ je jediné, na co se Sheppard zmůže.

„Jo,“ řekne s kyselým výrazem v obličeji Radek, „Takže Manaria je teď to jediné, co dělí Wraithy od Atlantis. Na zdraví!“ posunu skleničku Johnovi. Ten na ni krátce hledí, jakoby doufal, že tím v ní ubude procento alkoholu, ale nakonec ji i on do sebe obrátí.

Radek se doširoka zasměje, „Vůbec, neměl jste na Hoffu tu vaši... však víte... tu vaši... příhodu?“ usmívá se do očí plukovníkovi, „Jak jste... však víte... trochu urazil místní domorodce?“

John se začervená a ukáže na Zelenku našťavaně prstem, „McKay mi slíbil, že alespoň členové Expedice mi to nebudou pořád dokola připomínat!“

„Oh, nic nepřipomínám, jenom to vysoké procento místních národů, které po vás chtěly... však víte... *darovat* jim ATA gen,“ zašklebí se. John do sebe vklopí druhou rundu a pak plácne Radkovi do ramene.

„Vážně, je to tu *velmi* relaxující...“ načež kývne nesouhlasně na barmana a pak na Radka. Stoupne a začne kulhat ven z kantýny. Radek za ním ještě huláká cosi nepřístojného, ale to Sheppard raději vytěšnává.

Před Tacitem se zformuje hyperprostorové okno, následuje známá scéna provléknutí se skrze trhlinu.

„Rodney, jak se můžeš v tom nepořádku vyznat?“ diví se Zelenka držící se za hlavu a hledící na Rodneyho, jak se zamyšleně hrabe v jakési bedně.

„Vím, kde co mám. Mám na to systém.“

„Aha. Systematický systém, chceš říct -“ chce ještě něco říct ale otevřou se dveře a vkulhá se plukovník Sheppard.

„Ahoj, tak jak, už jsi z toho vytáhl všechno?“ zeptá se Rodneyho, krátce nevraživě koukne na stydlivého se střízlivého Zelenku.

„Jo...ale moc toho nebude,“ odpoví Rodney, „Vlastně jen poloha, adresa brány a chaotické data čehosi.“

„Čehosi? Tušíš alespoň něco?“ Zbystří John. Pomyslí si, že když se Rodney vyjadřuje neurčitě, bývají pak problémy. Velké problémy.

„Na první pohled? Že na Aspolis došlo k bitvě, kterou rozhodně moc Antiků nepřežilo. Jenže

je tam příliš zmatečných informací...asi osobní poznámky, ale jsou různě zpřeházené. Podařilo se mi z toho vytáhnout jen tohle.“

Na Rodneyho laptopu se zobrazí nápis „Omnia mors aquetat.“

„V klasické latině i antičtině to znamená zcela totéž. Smrt vše vyřeší,“ odpoví Rodney lehce depresivně. Johnovi to jako varování zjevně stačí.

„To skutečně zní jako báječné místo na dovolenou,“ dodá ironicky.

Plukovník Sheppard pozoruje hyperprostor z můstku. Modravé linky se táhnou do nekonečna, až člověk nevnímá nic jiného. Brzy nás čeká další skok, pomyslí si, loď vystoupí z hyperprostoru, proskenuje okolí a znovu bude pokračovat v cestě. Navigátoři s díky nařízení TFP vážně užívají.

A zvláště když musí poslouchat tady toho idiota. Už jsem zažil pár šílených velitelů, co si rádi hráli na vojáčky, ale tohle – tohle je neskutečný. No ovšem, právě sem vchází, a jeden seržant mu salutuje. On sám ale ne. Nikdy. Jen nadřizeným. Už rozumím, proč generál O'Neill měl problémy si zvyknout na vyšší funkci. Sedět s touhle sebrankou, taky bych uvažoval, někam se zašít, nebo s tím vším seknout, prostě jen bejt starý, nechat starosti na někom jiném. Jistě, ignoruje i mé salutování, ale neváhal by mě okamžitě sprdnout jako psa, kdybych dělal že ho nevidím.

Raději půjdu. Ještě si dát kafe.

Helemese, on je tu jen Harris. Nevadí, v porovnání s tím nóbl parchantem na můstku voní růžema, dokončí svoji depresivní úvahu.

„Napjatý, předpokládám?“ Řekne Harris, aniž by se ohlédl směrem po Johnovi.

„Jak víš, že jsem to já?“

„Nevím o nikom jiném, kdo stráví polovinu dne koukáním z lodních oken.“ Zatváří se na Johna jakoby sledoval podivína, „Bylo by normální nebýt trochu... udivený z toho, že letíme objevit tajemné nové město Antiků, odkryt další mystérium?“ Přitom si lokne něčeho z placatky. John tomu nevěnuje pozornost.

„Překvapuješ mě, že i ty začínáš chlastat?“

Najednou si John uvědomí, že to k smíchu je. Velí jim to namyšlené generálské hovado, vědci se zavřeli v kajutách s výmluvou práce, Harris se pro jistotu snaží nadrátovat. Ještě že vím, že má velké limity. Měl bych mu to mít za zlý, ale nemám.

„Víš co, nechám tě tu o samotě, jdu sdílet utrpení podřízených na můstku,“ začne odcházet a kývne na Cadmanovou v dáli, aby se k němu připojila. Už se skoro vyplížil z můstku, když v tom se jeho směrem ozve generálův pevný hlas.

„Jdete někam, plukovníku?“

John se zataví a pomalu otočí, „Je tu... trochu dusno, pane. Mojí noze by se dýchalo lépe někde jinde.“

„Zůstaňte tady, hodlám s vámi ještě něco probrat.“ dodá a dále mu nevěnuje pozornost. John se zatváří zklamaně, jako by mu ujel poslední autobus domu, a vyrazí zpátky ke Curranovi. Cadmanová stojící u poklopu se jeho směrem vřele usměje, načež zmizí v chodbě.

Tacitus vystupuje z hyperprostoru. Onen poslední skok před Aspolis. Loď zůstává dále na místě.

„Nefunguje.“ říká navigátor na můstku směrem ke generálovi.

„Jak to myslíte, nefunguje?! Okamžitě hlášení!“ řve všemi oblíbený generál

„Ehm...omlouvám se...Pane. Nefunguje to tak, že to nefunguje. Nejde spustit hyperpohon.“

„Všichni technici do strojovny, a vyřešte ten problém!“ zavelí, jakoby čekal, že závada se pod tíhou jeho moci sama od sebe vzdá.

„Velmi moudré rozhodnutí pane.“ řekne John s drzým úsměvem na rtech Curranovi.

„Neslyšel jsem náznak ironie, plukovníku?“

No jistě, všemu chcete rozumět, všechno si vyložit a nade vším se urazit. Že by předčasná senilita?

„Zcela určitě se mýlíte.“ jakože by jste se vůbec někdy mýlil.

„Dejte si pozor plukovníku, můžete být brzy také jen major.“

Odkud tohle vytáhli. Nebo že by se přesně tomu říkalo krize velení?

„Chtěl jsem vás na palubě proto, že povedete výsadek na povrch, plukovníku,“ řekl mu krátce na to Curran.

„Výsadek, pane?“ zeptá se Sheppard.

„To je přece vaše oblíbená činnost, plukovníku, průzkum.“

„Dá se to tak říct...“ naráží John na to, že se svojí hodností by dávno měl velet jedné z základen, nebo lodí.

„Ronona Dexe budu potřebovat na jinde... Potom je Aspolis jenom vaše! Hodně štěstí,“ dořekne Curran a už se věnuje jiným záležitostem. John se krátce podívá na svojí ovázanou nohu. V tom se otevrou dveře a vstoupí Rodney se Zelenkou.

„Závada?“ Ptá se při příchodu Johna Rodney

„Nejspíš to nic nebude. A co ty, nějaký pokrok?“

„Víc tam toho už nebylo, ale je samozřejmě možné, že u té věty jde o jakýsi kód.“

„V Aspolis?“

„Nebo kdekoliv v Pegasu.“

„Povzbuzující.“

„Přesněji ti to neřeknu, i kdybych se rozkrájel.“

„Aspoň to shrň – krom pozice a adresy brány tam tedy bylo co?“

„Už jsem ti jednou řekl, že opravdu *nic moc*,“ vysvětluje s pomocí gestikulace Rod, „Že Aspolis byla obrovská metropole Antiků, kde pod jejich ochranou žily milióny lidských imigrantů a uprchlíků, a došlo tam k jakési vražedné bitvě, mezi wraithskou a antickou armádou, na orbitě i na povrchu a Antikové, jak se zdá, prohráli. Ale vůbec nic určitého, ani detaily tam už nebyly. Stačí?“

John se zamyslí. To je jakoby Rodney právě popsal většinu antických planet, na které kdy v Pegasu narazili.

„Jak to já vidím,“ řekne John beze známky entuziasmu, „Určitě zase najdeme jen kupu sutin a šrotu. Wraithové po sobě rozhodně nezametají stopy.“

„Možná,“ dořekne a otočí se ke Curranovi. Ten, aniž by se na něho podíval, ukáže na něho prstem.

„Můžete jít, doktore, problém jsme vyřešili. Díky za váš čas.“

Rodney ztropí Currana vražedným pohledem, ale stejně jako minule ví, že jeho snaha protestovat je marná.

„Skvěle, i příště mě volejte na můstek, jakoby šlo o nejvyšší pohotovost!“ koukne na Currana a poté na Johna, „Víš co, půjdu zkontrolovat vybavení,“ náhle se rozhodl Rodney.

„Fajn. Stejně už by to mělo být spraveno, za chvíli startujeme.“

Orbita planety, USS Tacitus se blíží k atmosféře, posádka pouhým okem vidí jádro města, a rozlehlé sutiny a krátery kolem, byť je celý světadíl zasněžený a hornatý.

„Důkladný sken celého povrchu planety!“ rozkáže svým neuvěřitelně arogantním hlasem Curran

„Jistě, pane.“ Odpoví strojeně jeden z techniků na můstku.

„To je snad poprvé, co děkuji za to, že jsem mezi vámi civilista.“ Ušklíbl se Zelenka, a kývl směrem k můstku.

„Nemějte strach, pane Čech,“ hlesnul John v plném vybavení a kontrolující svojí P-90, „Náš milovaný velící mise se těší už tak nezměrně velké oblibě posádky...“

„A není to už trochu moc ironie na jeden komentář, pane plukovníku?“ řekl Harris, který se

bůhvíodkud vynořil.

„Skončilo barové galapředstavení?“ odvětil mu John

„Spíše, že se uzavřelo. Na co vůbec čekáme?“ praští Harris Johnny pěstí do paže.

„Sken povrchu, předpisová hlášení, důsledné briefingy...“

„Aha, velmi důležité... Jdu si zatím vyleštit knoflíky na batohu, ať pak nedostanu za uši,“ usměje se Harris.

Zbytečné popisovat jejich úžas, když jsme spatřili skalnaté údolí pokryté sněhem, ve kterém se tyčily věže obrovského antického města, věže ještě mohutnější, než ty na Atlantis. Okolo úplně všude byly trosky neantických budov. Naproti tomu antické byly mnohem rozlehlejší a napohled neutrpěly poškození.

Všichni byli přeneseni na vršek u centra města, k druhé bráně – je to tak, Aspolis měla dvě brány - a začali sestupovat směrem k prvním budovám.

„Velký je to teda dost,“ byla první reakce Cadmanové, když uviděla věže antických staveb

„Jak duchaplný popis,“ ozval se znovu Harris.

Johna už to začalo vytáčet, „Harris, vážím si vaší účasti na této expedici, ale zkuste mň mluvit a více dělat. A pokud vám to ještě nedošlo, tímhle si akorát přivodíte v budoucnu nějaký úraz.“

Harris s raději poodešel stranou a díval se do nám známého antického detektoru.

Laura se však patrně rozhodla to přeslechnout.

Antickou část města tvořilo několik věží podobných těm na Atlantis, minimálně dvě z nich byly velitelské věže. Celé město, i s lidskými předměstími, se rozkládalo v mohutném údolí v nadmořské výšce více jak 3000 metrů. Panovaly tu značné větry, vanoucí nasněžený sníh pryč z údolí, přesto bylo jasné, že obrovské části města byly dávno pohřbeny pod ledem.

Co fascinovalo jak Johna, tak i Rodneyho, bylo, že antické věže rozhodně nevypadaly, jako by se tu měla udát nějaká mohutná bitva. Vypadaly panensky netknuté, jakoby byly včera postaveny. Cokoliv co se tu stalo muselo Antiky naprosto zaskočit. Vlastně ani nemuselo jít o bitvu, mohl to být virus, nebo evakuace. Představa, že Antikové prohráli bitvu aniž by došlo k poškození věží dělalo Johnovi problém.

Přesto, celý ten pohled byl jako pro bohy. Kvůli výhledu jako tenhle se před léty přidal k Expedici. Bohužel podobné pohledy jsou zde stále vzácnější.

„Co to sakra...?“ začal překvapeně jeden seržant, když mu pod botami něco nepříjemně křuplo.

„Mám takový dojem, že víte co, seržante,“ řekl ponuře John

Po chvilce to pod sněhem a botami začalo křupat všem, ale většina, kromě Harrise a pár vědců, na zkoušela nemyslet.

„Jsou všude. Hlavně lidské, ale blíž k centru jsou...byli častěji Wraithové a Antikové.“

„Dobrá,“ pronesl u bran antického města k ostatním a vytáhl komunikátor, „První oddíl pod mým přímým velením se vydá do centra Aspolis, druhý oddíl prozkoumá okolí brány, a pak se vydá za námi, třetí oddíl...“ John rozdělil výsadek, aby postupovali co nejrychleji. Pak se otočil k Rodneymu.

„Máme vůbec štěstí, že jsem přemluvil Currena, aby nám dal tak velký výsadek.“

„Nemá ten generál jen nějaký osobní problém? Zdá se mi jen zahořknutý.“ Řekne Rodney tázavě.

„Protože jsi se s ním ještě ani pořádně nebavil. Ten musel zblbnout dřív jak na akademii.“

„Copak je to s ním tak hrozné, John? To snad ani -“

„Co by ne. Je hotový dědek, teď udělá nějaký průser a přeloží ho do Pentagonu, než se jim ho podaří penzionovat,“ řekne spíše pro sebe, „Nakonec, není to poprvé, co sloužím pod podobným.“

„Afghánistán, hmm?“ nadhodí koketně se smějící Laura.

„Yep,“ odpoví hned a skupina dále v tichosti pokračuje k věži. Ledový příkrov, z něhož místy vyčuhují ruiny strojů a budov, se zmenšuje, jakoby mu antické město vzdorovalo silněji, než lidské stavby.

„Mrazí tu z toho v zádech, Johne, a to hodně.“ oznámí Rodney, zatímco jdou a za pochodu pozorují okolí.

„Mě taky, Rodney. Nebylo by mi divný, že tu Wraithové vyhráli, ale proč je sakra celý okolí posetý těly a krátery... i v centru, a přitom jsou budovy zvenku tak nedotčené?“

„Podle skenu je celé město zdevastováno především zevnitř,“ řekne Harris, „Už tu zbývají jen velmi prchavé energetické zbytky, žádné známky života ani zdroje energií, byť sebemenšího.“

„No, takže nás v nejhrošším čeká další popelařina.“ Otočí se znechucený John

„Být sebou, беру to z té lepší stránky. Mrtvých se bát nemusíme.“ odvětví Rodney, který je ale napohled bílý jako stěna, což nebude jen ze zimy...

„Dost je to na tobě vidět.“ zasměje se John

Dorazili k prvním budovám, na stěnách je mnoho povrchových šrámů, ale spíše od lehkých než těžkých zbraní. John pokynem ruky nařídil rozestupy. Trosky vozidel, a zčernalé zbytky těl se začaly povážlivě kupit, plechy a kosti pod nimi se začaly ozývat skutečně neodbytně.

Sheppard se zamyslel, k čemu tady asi došlo? Líbilo se mu tu čím dál méně.

Tohle rozhodně nebyl rovný boj, Wraithové nedali obráncům žádnou šanci

„Masakr,“ vydechla Laura, když došli na okraj jednoho nekrytého prostranství.

„Půjdu se na to podívat.“ Řekl potichu Rodney „Může to být důležité.“

„Dobrá, já, Cadmanová, doktor McKay a seržant Skarsgaard se tam podíváme. Ostatní máte pauzu na místě.“

„Míníš mi už konečně říct, co jsi našel?“ zeptal se pajdající John Rodneyho bez okolků během další chůze zasněženými ruinami.

„Nic... vůbec nic nehledám, jen že ty trosky by...“

„Prosím tě, Rodney, nekecej!“ vypění John, „Ještě něco jsi na tom krystalu našel, tak nehraj přede mnou divadlo!“

McKay zezelená a pochopí, že ho John prokoukl.

„No. Ehm, dobře. Jak chceš,“ ohlídne se, jestli je neslyší ostatní, ale ti si očividně hledí vlastní práce, „Řekněme, že na Aspolis může být něco, co způsobilo tuhle bitvu, a mohlo by to tu být i nadále. Víc ti zkrátka nepovím, promiň.“

„Ah, skvělé, více tajemný by jsi už být nemohl?“ rezignuje John, ale vidí, že Rodney dále nepovolí, „Víš alespoň co hledáte, *doktore McKayi*?“ Zeptá se ironicky.

„Až budu vědět co hledám, budu to mít.“ Odpoví zamyšleně Rodney „Raději se koukněme, co se tu stalo,“ ohlédne se na Johna, „Jestli s tím tedy souhlasíš.“

Obklíčili je, pomyslel si John, když se díval na celé panorama města. Ze tří stran, z té poslední jim zbyla jen tvrdá, vysoká skála. Antičtí pěšáci i osádky vozidel se snažili ochránit lidské civilisty, ženy a děti, kteří kvůli něčemu uvízli na povrchu, pod palbou Wraithů ze vzduchu i z povrchu. Kruh se stále smršťoval, ale neměli naději, jak zemřeli poslední vojáci, Wraithové přeživší usmažili...

„Po prvním úderu sem museli Wraithové poslat armádu bránou i loděmi současně, jinak to není možným“ konstatuje seržant Skarsgaard nahlas, Laura si právě u něj všimla, že je spíše překvapený než vyděšený.

„Zdá se vám snad nemožné, že tohle Wraithové dokážou, seržante?“ usazuje ho Cadmanová.

„Ani ne, madam. Kdybychom si ale my dali záležet, aby nikdo, vůbec nikdo nepřežil, snad bychom tohle kolem nenechávali,“ a mávne rukou na věže, které se před námi tyčí do nebes.

„Raději věřte na věci typu cizí rozkaz, nebo osud, bude se vám s tím válčit lépe, seržante,“ Řekne mu Sheppard rozvážně.

„Johne, není tu nic, co by nám jakkoli... pomohlo,“ kývne na zbytek jakéhosi zavátého

antického bojového vozidla, posetého černými ostatky.

„Jestli si to fakt myslíš...“ otočí se John k ostatním, "Vracíme se!"

Zelenka a několik techniků zkoumají okolí, kde zůstali. Jsou pouze na samém okraji města, blízko prvních věží, kousek od svislých skalních stěn, kam se vydal Sheppard a ostatní na průzkum.

„Mohl to vůbec někdo přežít, doktore Zelenko?“ zeptá se jeden mladý voják, jakoby jen tak, nenuceně

„Je to pravděpodobné. I když přišli o lodě, v téhle věži,“ ukáže Zelenka na jednu ze dvou velitelských, „Je taky hvězdná brána, a tou mohli uniknout.“

Brána na svahu mohla být až záložní, použita spíše Wraithy, zauvažoval Zelenka. Sám si říkal, že být existovat nějaké řešení toho, proč Wraithové hned nezničili centrum města. Útok a obléhání? Nejspíš.

„Nedělám předčasné závěry. Nikdy. Důkladnější průzkum vám otázku zodpoví vojíne, i ostatním.“

„Pane, vrací se plukovník Sheppard!“ hlásí jeden z vojáků jinému seržantovi. Sheppardovo malé družstvo se brodilo sněhem a John už z dálky volal na kempující muže.

„Vydáme se teď co nejbližší do centra města. Něco k hlášení?“

„Nic zvláštního,“ ušklíbne se voják, „*Pane*. Oddíly 3 a 5 hlásily, že procházejí trosky lidských budov, a zjevně byli obyvatelé zabití mezi prvními, pravděpodobně to vůbec nečekali.“

„Raději se jich zeptám sám,“ stiskne vysílačku, „Tady Sheppard. Jak to vypadá s průzkumem? Podejte hlášení!“

„Oddíl 2, procházíme se západními troskami. Jen spousta mrtvol a kráterů, nic ke hlášení.“

„Oddíl 3, východní trosky nejsou nic víc, než kamení, kusy kovového šrotu a spáleniště plné zbytků těl.“

„Oddíl 4, právě procházíme zničenou loděnicí, jestli něco najdeme, okamžitě vám to nahlásíme!“

„Dobrá, všem – pokračujte v průzkumu, a zaznamenávejte cokoli zajímavého.“

To je ale hloupý rozkaz, řekne si. V našem postavení, co by také tu mohlo být zajímavého.

Pokračovali tedy hlouběji mezi věže. Objevitelský duch ze všech pomalu s dalšími hlášeními o poli těl a trosek vprchával. Stejně jako z Johna.

„Zelenko, zjistil jste něco výzkumem těch zbytků? O antických pozemních silách nevíme prakticky nic.“

„Z jiných oddílů mají více dat a vzorků, takže víc odpovědí bude až při výzkumu. Antická i wraithská vozidla byly nějaké energetické vznášedla, ta antická měla menší typ dronů. Málo toho víme o antické pěchotě, ale databáze z Atlantis říká, že nešlo o odvedence, spíše o nějaké geneticky vypěstované poddané, nebo jak bych to popsal,“ řekne udýchaně Radek a popostrčí si brýle blíže očím.

„To zní docela zajímavě.“ odpoví John

„Jistě, jak jinak. Určitě to bude patřit k prvním věcem, na které se vědecké týmy zaměří.“

„I vy? Co vás znám, nejste typ na polní průzkum.“

„Jsem astrofyzik, ne archeolog,“ odpoví Radek, „Mimoto, má to svůj klid a řád. Když se na něco neprijde, není to obvykle úplná katastrofa.“

John se zastaví a hledí k nebi na vrcholy věží.

„Říkáš, že vnitřek je asi zničený?“ koukne na Harrise. Ten jen kývne.

„Tak ok lidi, dál půjdeme do hlavní věže. Tam máme největší šanci něco určitého najít,“ nařídil John

„Johne!“ ozve se Rodney potichu.

„Rodney? Zase něco?“ řekne John sarkasticky a couvne blíže k němu.

„Možná bychom se měli vydat směrem na východ k okraji města. Je tam hodně... zvláštních

budov a jsou tam...řekněme, podezřelé energetické stopy..." odpoví Rodney zase neurčitě a kousne se do rtu. John na něho dále vyjeveně hledí a doktorovi nezbude, než přidat trochu více argumentů.

„Do tabletu jsem získal dost dat ze skenu té oblasti, abych si byl jistý, že tam nepůjdeme pro nic za nic. Věř mi, Johne.“

„Ani nevíš co hledáš, sám si mi to řekl!“ rozčílí se John, ale krátce se zamyslí, „Nevíš to, nebo ne?“

„To pochopíš, až *to* najdeme. Teď už ale vím jistě co hledám.“ doplní Rodney

„Ať už je to *to* cokoliv, jsem si jistá, že *to* bude stát za to!“ řekne zpoza obou Laura. John s Rodneyem ji věnují krátký pohled, než pokračují v dialogu.

„Dobrá, Rodney, vezmu to na vědomí. Nemusíme všechno stihnout za jediný den, a jakože asi těžko to stihneme!“ zamává rucema ve vzduchu a dodá, „Ještě popřemýšlím, a když půjdeme k věži, pošlu na to tvé „podezřelé“ místo jiný tým. Spokojený?“

„Jak je libo, *veliteli*...“ řekne Rodney trucovitě, zatímco stopař vepředu průzkumné formace opatrně vstupuje otvorem do věže.

Temná a velmi rozlehlá kruhová místnost v patě hlavní věže je osvětlována baterkami, zvenku prosvítává denní světlo skrz několik velkých děr ve stěnách, poměrně dosti vzdálených. Díky baterkám osvětlujícím ponorou místnost vidíme díry ve stěnách od jakýchsi rychlopalných zbraní.

Část týmu si udiveně prohlíží vnitřek svítilnami na G-36kách a P-90kách, část si dává oddech, každý po svém.

Přišlo to náhle a nečekaně. Aspolis se probouzela do dalšího rána, když vystoupila flotila Wraithů z hyperprostoru, a zničila nebo obešla všechny antické lodě na orbitě, než si stačily jejich posádky uvědomit, co se děje. Pak zahájili bombardování města. Antikové v centru města stačili na poslední chvíli zapnout štít, ale nestačili ho rozšířit i přes mnohem rozlehlejší lidskou část města.

Přese všechno, Antikové nepomýšleli na okamžitou evakuaci. Staří lidé, ženy a děti se ukryly v bezpečí do štítem chráněných věží, zatímco se Antikové a lidé připravovali na pozemní střet. Wraithové možná na oběžné dráze odrazili protiútok, možná vůbec žádný nepřišel a jen rušili spojení Aspolis se zbytky světů, těžko říct. Nastal čas bitvy.

„Tak jak to vypadá s otevíráním dveří?“ ptá se John netrpělivě Radka, který se zuřivě hrabe v rozbitých rozvodech

Ten hodí kus čehosi rozbitého z panelu bokem „Co by bylo?“ odpoví podrážděně, „Rodney měl pravdu, nic tu nemůže být napájeno.“

„Měl jsi pravdu, jsi spokojený?“ říká John Rodneyho směrem.

„Ehm, pane?“ odpoví Cadmanová, „Doktor McKay někam šel s Harrisem, že se hned vrátí.“ John hned aktivuje svojí vysílačku, „Rodney, hned se vrať ke zbytku týmu!“

„Je to důležité, přijďte vy, něco jsme našli.“ Ozve se doktorova odpověď.

John zrudne vztekem.

„Lauro, poručíku, najdi toho blázna Lauro, než se tu ztratí!“

Stále ten stejný Rodney, pomyslí si. Ještě že mívá to své zatracené štěstí. Bůh ví, co zase našel za artefakt. Moment...

„Zelenko, šlo by alespoň obnovit rozvody u jednoho z výtahů? říkal jste, že to by možné bylo.“

„Zkusím co se dá, výtahů je tu několik, dejte mi pár lidí a generátor.“ říká Radek hlasem, kterým nic neručí.

„Když to zprovozníte Radku, dám vám třeba krabici cubanos,“ zakření se John

„Pěkné plukovníku, ještě je tak mít,“ odpoví nedůvěřivě Zelenka, vydávajíc se někam nalevo ke dvěma technikům.

„Rodney, kde jsi?“ volá Cadmanová mezi zasněženými sutinami, než jim konečně Harris odpoví, „Tady!“

„Jestli jsi něco našel, měl jsi to nejdřív říct Johnovi...“ šeptá Rodneymu Laura. Příliš ji nevnímá, luští spolu s Harrisem cosi na stěně před nimi.

„Lauro, dobře víš, že by mě nenechal jít hned,“ odpoví Rodney chladně

„A dělá sakra dobře! To vy,“ ukáže na Harrise, „Jste mě vůbec nepřekvapil.“ Harris vypadá hodně zaneprázdněný, rozhodně ho rusovlasá důstojnice nijak netíží.

„O co jde? Za chvíli to máme,“ pokrčí McKay rameny.

„Co máte?“ ptá se nahlas už nakvašeně Cadmanová.

V odpověď se otevřela stěna, kterou zřejmě otevřel Harris. Než otevře pusou, odpoví jí.

„Zachytili jsme nějaké energetické stopy, šli jsme je prověřit, pak jsem si všiml, že ty písmena na zdi se dají řešit jako hádanka,“ odpovídá rychle Harris, „Tak jsme se s doktorem McKayem rozhodli, že za zkoušku nic nedáme. Může jich tu být i více.“

Skladiště zbraní. To napadlo všechny na místě, když osvětlili malou místnost. Několik podivně vypadajících, zřejmě pěchotních zbraní bylo stále uloženo na stěnách, pár jich bylo pohozených na zemi. Vzadu v místnosti...

„Lidé. Několik dětí... a antický voják. Museli se tu ukrýt, a pak nemohli ven kvůli Wraithům.“ Říká Harris, skloněný na u podlahy s příručním senzorem.

I přes lepší komunikaci a soustředění obrany bylo Wraithů příliš mnoho. Zničili jedno wraithské vozidlo, a vyjely proti nim další dvě nové. Sestřelili jeden dart, a z orbity přilétly tři nové. Zatímco co antické síly ustoupili na předposlední linii před budovami, a Wraithové horečně hledali slabá místa, jednoho z Antiků napadla nová taktika. Několik vozidel se vydá na provokační jízdu, a nalákají wraithská vozidla před hlavně dronových odpalovačů.

Několikrát jim to vyšlo, než jim přestali skákat na špek.

Ted' už zbývá opevnit se v poslední linii, a doufat v zázrak.

Mnozí civilisté, především ženy a děti, propadají panice. Téměř došlo k několika vzpourám, které jsme museli potlačit ostrou palbou. Na položené vyděšené davy neměla nyní palba ochromujících zbraní žádný smysl.

„Kde vězí, kam šli, sakra!“ zakleje John, nervózně popojde a aktivuje vysílačku,

„Cadmanová, McKay, ohlaste se!“

„Harris u příjmu. Nalezli jsme malé skladiště zbraní, mělo by být zaznamenáno a zajištěno.“

Bod pro tebe, Rodney. Máš na tyhle věci čuch. Problém je, že i na potíže.

„V pořádku, ať na místě zůstane desátník Stevens, do půl hodiny spodní část věže zajistí třetí oddíl, doktor Zelenka zprovozní jeden z výtahů, a vy, ihned se vraťte!“

„Dobře, hned jsme tam. Harris konec.“

Občas si přál být velitelem Curranova ražení, podřízení si alespoň dávají pozor, aby se netoulali po okolí.

Ale Aspolis, to by mohlo být čím dál zajímavější. Takže tohle je tedy nejslavnější pomník wraithské slávy? Gratuluji. Práci jste odvedli na výbornou. Skutečně výborná, ohodnotil John ty, co vyhráli...

Když uviděli vojáci další masakr civilistů, už se přestali jakkoli kontrolovat. Náhlý, a naprostý výbuch šíleného hrdinství se začal šířit jak mezi Antik, tak lidmi. Celý zbytek antické armády se vydal pomstít nepříteli, který téměř úplně zničil jejich město. Mladý, smrtelně raněný antický důstojník sám zlikvidoval několika dlouhými dávkami celé komando Wraithů, než klesl

k zemi mrtev. Právě naverbovaný lidský dobrovolník řádl jako pomínutý s plazmovým dělem a šířil smrt mezi překvapenými Wraithy.

Z trosk budov se vynořily poslední bojová vozidla Antiků, a majestátně si razily cestu sutinami a krátery, a palbou ničily nepřátele u vchodů do centrálních věží.

Wraithové zakolísali a stáhli se... na chvíli. Bitvu to však zvrátit nemohlo.

Dvojhvězda. Vždy jak to Sheppard vidí, říká si, jestli není škoda, že má Země jen jedno Slunce. Konečně nějaká pozitivní věc na tomhle místě.

Jsou teprve ve středu věže, ale většinu města vidí jako na dlani. Stejně jako rozlehlé ruiny všude kolem.

„Zelenko?“ promluví do vysílačky, „Zase to zapněte, vydáme se až nahoru, stejně jsme jen předběžný průzkum.“

Radek jim hned odpoví, „Ano, plukovníku, funguje, bez obav. Ta nestabilita je už vyřešena, šlo o maličkost v rozvodu.“

„Ohledně naquadahového generátoru by prosil, nespojujte slovo nestabilita a maličkost, Radku.“

Už nás mají. Už i velitel nás opustil. Věděl moc dobře, že jsme prohráli, a nepokusil se o dost rychlý přesun vojáků a civilistů do bezpečí.

Vydržet! Tohle je větší než můj malej život, než životy mých mužů, a všech, co jsem musel zabít. Vydržet! Ksakra, ještě vydržet...!

Je po všem. Vyhráli.

„Polovina jednotky do třetího sektoru! Chraňte civilisty až do prostoru brány!“ zařval antický důstojník

„Prorazili obranu napravo! Víc už je nezdržíme!“

Zbytek přeživších vojáků se zabarikádoval v místnosti s bránou. Svůj úkol splnili. Zbylí civilisté stačili uniknout na jiný bezpečný svět loděmi, bránu Wraithové blokovali ze všeho nejdříve.

To už se do řídicí místnosti probili wraithští pěšáci. Poslední antičtí vojáci se obětovali, aby jeden z nich stačil aktivovat pulsní bombu na zničení místnosti.

Jak překvapující. Wraithům na tomhle „pomníku slávy“ očividně dosti záleželo, když věž dobýjeli složitě pěchotou.

Řídicí místnost s bránou, která musela vypadat téměř stejně na Atlantis, ale nyní jen s velkou dávkou fantazie. Dokonce i brána je na dřevě.

V té zmeti se už ani nedá rozeznat, co kdysi bylo živé, a co ne.

Technici nabrali další kopy vzorků a provedli jakási měření. Raději to utnu, rozhodl se plukovník.

„Vidím, že jsme už hotoví.“

Harris přikývne, „Fajn, tak se vydáme zpět. Většina z nás ani nesnídala.“

Mise klidná, žádný kontakt, vše podle briefingu. Občas neuškodí, když všechno do puntíku vyjde.

„Tady Tacitus, jak pokračuje průběh mise?“ vyše Sheppard hlášení na loď.

„Ostatní týmy již byly nahrazeny novými, plukovníku Shepparde,“ ozve se mu. John se usměje a krátce se podívá nad sebe, na zničené patro s bránou.

„Dobrá lidi. Tahle brána vypadá, že je nadobro K.O., vydáme se zpět k venkovní bráně.“ nařídil John týmu.

„Johne? Vzhledem k nálezům mnoha artefaktů žádám o povolení zde setrvat!“ říká Rodney rozhodně.

„Dej si na chvíli oraz Rodney, žádná z těch věcí nezmizela za 10000 let, těch pár hodin to

nevytrhne.“

„Přesto tě o to žádám, Johne,“ řekne trucovitě, „Nebude to dlouho trvat, jen si musím něco ověřit, pokud se to potvrdí, hned ti to řeknu. Zdržím se jen pár hodin.“ snaží se přesvědčit Johna Rodney. Sheppard je zmatený. Tohle nevypadá jako jeho běžná nálada, totiž lehce protivná.

„Tak počkej. Vydáme se ven směrem k bráně a pro jistotu zkontaktuju velení TFP, ať je to bez problémů. Pokud to odsouhlasí, zůstáváme tady s tebou, ať jdeš pro cokoli kamkoli...pro jistotu.“ podezřívavě odpoví John

„Vždyť mě přece znáš, Johne,“ snaží se s úsměvem na rtech obhájit Rodney.

KAPITOLA 3 – JITRO KOUZELNÍKŮ

Pach smrti se nese vnitřkem spodní části aspoliské věže, onoho místo s prostřelenými vchody blízko výtahů. Jeden z vojáku upřeně hledí na antickou ruční zbraň, jednu z nalezených v příruční zbrojnici. Vypadá nejpodobněji lidským puškám systému bullpup, čili se zásobníkem za spouští, dokonce i s jakýmsi malým odpalovačem pod hlavní. Zvláště ho zaujala zajímavě vypadající, ale nefunkční optika. Laura k němu rozezleně spěchá.

„Nesahejte na to!“ zařve Cadmanová na něj

„Promiňte madam, já jen –“ obhajuje se voják překvapeně.

„Na nic co neznáte nemůžete jen tak sahat, zvláště když ani nevíte, kde to má hlaveň!“ seřve ho a pro sebe dodá, „Jako malý děti, co neznám, na to nesahám, alespoň to jste se tu už mohl naučit.“

Cadmanová se na něj ještě zadívá, jako by si myslela, že ten člověk za svou blbost nemůže John se vrátí, předtím cosi dlouze a hlasitě řešil s někým skrz vysílačku. Popojde k němu Rodney.

„Zůstáváme. Spokojený?“ řekne John, který se tváří navýsost rozladěně.

„Pošlou nám tedy ty jumpery?“ zeptá se Laura, která mu také vyšla naproti.

„Ano, je to potvrzeno, vše podle plánu. Boty jsme si už chozením ošoupali dost.“ odpoví John a otočí se k Radkovi, „Vybavení jsi zkontroloval, Radku?“

„Jo, Rodney, už jsem ho zkontroloval čtyřikrát. Měřiče, analytická zařízení i naquadahový generátor, vše pracuje bezchybně. Kam vlastně miníme jít?“ odpoví Radek

„Díky Zelenko, to už mě taky zajímá. Mohl by jsi přestat s tím tajnůstkářením, a jednoduše aspoň mě povědět, o co tady sakra jde?“ zeptá se John rázně.

„Jakmile se dostaneme do Jumperu, podíváme se tam. Měli bychom letět jen já, ty, Laura a Radek.“

Sheppard zamává výhružně prstem před Rodneyho obličejem, „Není mi jasný, co si myslíš, že najdeš, ale dobrá,“ nedaleko obou přistávají jumpery, „Výborně. My o vlku...“

„Ori jsou nezastavitelní. Existuje podle vás vůbec ještě nějaká šance?“ ptá se jeden z náčelníků štábu Daniela Jacksona.

„Podle hlášení langarského odboje je Merlinova zbraň zničena, ale Adria stále existuje. I kdybychom znovu Sangreal našli nebo vyrobili, následovníci Ori budou stále věřit v mrtvé bohy,“ vysvětluje Jackson, oděný do drahého obleku.

„Pak i vy jistě souhlasíte s vysláním expedičních vojsk do Pegasu, neutralizovat hrozbu Wraithů jednou provždy,“ prohlásí chraplavě generál Curran.

„Dobře víte, že až Ori skončí se Zemí, vydají se i tam,“ doplní ho jiný.

„To ano, provedou krátký proces s Wraithy, ale stále nechápu vaši pointu,“ zaráží se stále

doktor.

„Snažím se být realista, momentálně plýtváme našimi zdroji v Pegasu po více jak pět let, a zatím, nulový výsledek!“ odpovídá Curran nahlas.

Jackson vstane ze svého stolu a postaví se před komisi, „Podívejte, neříkám, že mám tolik zkušenosti ohledně vojenské strategie, jako vy. Snažíte se vyřídit Wraithy jedním úderem, vyvarovat se,“ nahlédne do hlášení, „Vyvarovat se, válce na dvou frontách.“ „Zadívá se na skupinu před ním, „Nemyslíte si, že tím, co chcete udělat, právě takovou válku na dvou frontách vyvolává?“

Curran si naráz také stoupne, zřejmě, aby ukázal, že se legendy z SGC jen tak nezalekne, „Naše zpráva říká, že během tří měsíců by vojsko o síle dvaceti tisíc mužů mělo být schopno eliminovat Wraithy! A to pouze s podporou tří křižníků a několika podpůrných lodí, doktore.“ Daniel se opře oběma pažemi o stůl, nakloní se ke všem, aby doval svým slovům na dramatičnosti, „Roky mých zkušeností mi napovídají, že naše plány nikdy nevyjdou tak, jak bychom si přáli,“ odejde od stolu a zasune za sebou židli, „Pokud Pentagon chtěl moje doporučení, zná ho. Expedice našla s Wraithy společnou řeč v minulosti. Vojenskou invazí do jiné galaxie nám hrozí jen to, že se staneme Orii Pegasu.“

Obrátí se Daniel zády ke generalitě a za klapání svých bot po naleštěné podlaze definitivně odchází.

Blíží se k jumperům, přistávajícím na sněhové pokrývce, když se ozve pískavý zvuk asgardského komunikátoru.

„Ano? Děje se něco, Caesare?“ optá se John.

„Pane, právě přišla zpráva z Atlantis. Wraithská ofenzíva postoupila blíže k městu a základnám TFP. Caesar byl odvolán, musíme pryč,“ odpoví mu ženský hlas z komunikátoru.

„Něco konkrétního, nebo mi to nemůžete říct?“ optá se znovu strojeně John.

„Ne plukovníku, nic konkrétního. Rozkaz se však týká jen Caesara, všechno ostatní ohledně Aspolis zůstává.“

„Tacitus tedy bude stále na orbitě, žádné možné eventuality?“ zase zeptá se John napohled znuděně.

„Ano, plukovníku.“ odpoví nyní pobaveně důstojník z Caesara.

„Takže to vypadá, že přijdeme o další hvězdný koráb. Takže, vrátíme se k našemu malému plánu, pokud tu Rodney nemíní vést debaty,“ sdělí John ostatním, zvláště Meredithovi,

„Takže kam to bude?“

„Ruiny města na východě, kvadrant...“ začne Rodney

„Který kopec?“ zeptá se natvrdo John.

„Támhle!“ zvolá Rodney a ukáže na jeden z nejvyšších vysokohorských vrcholů – na němž je postavená oválná nízká věž zakončená kopulí.

„Vidíš a to jsi to chtěl zase komplikovat.“ řekne John a jumper s našim čtyřčlenným týmem vzlétne. Pro Shepparda je trochu podivné pouze se vézt na palubě, nechat pilotovat kohosi z lelectva. Jako už mnohokrát mu to připomene staré zlaté časy, kdy byli odříznuti od Země.

„Jsem rád, že jste mě, jako pitomého civila přibrali,“ říká Harris nevinně.

„Netlač na to,“ dává mu Laura trochu šance.

Laura se znovu nadechuje, patrně mu chce konečně říct něco moc pěkného, ale právě přistávají a John se k nim otáčí, „Rodney, už padej se Zelenkou a Harrisem, ať už konečně víme, proč tu hraješ takové divadlo.“

„Aye aye, plukovníku,“ zasalutuje Rodney uměle.

O několik nešťastných hodin později Rodney a John sedí dál od ostatních a hrají na okraji nákladového prostoru jumperu poker. John se ušklibne a vytáhne královský flush.

„Měla to být jen přátelská hra!“ rozčiluje se John na Rodneyho, a mrskne s kartami o bednu.

„Byl to tvůj přece nápad, ty jsi chtěl odvetu. Stejně už nám končí oddych,“ odpoví klidně Rodney a kývne na Zelenku, který celou tu dobu zápolí s poklopem vedoucím do oválné stavby. Laura, Harris i piloti jumperů opodál také vypadají z jejich objevitelské zajiřďky poněkud roztrpčeně.

„Jak jsi to vůbec mohl vyhrát?“ zadívá se, „Neumíš lhát, pokaždý se začneš potit jako –“ „Matika,“ odpoví pohotově doktor, načež se Sheppard zatváří nevěřičně.

„Nemůžeš vyhrát poker pomocí matiky, to prostě...“ rezignovaně vydechne, „OK, co budeš chtít tentokrát? Dobře víš, že jsem... švorc,“ přizná se neochotně.

„Nemáš hrát karty. Prohrál si pět tisíc, tvůj problém, že jsi nenechal limit,“ zašklíbne se Rod. „Ehm... kdy to budeš chtít?“

„Hned, jak se vrátíme na Atlantis, samozřejmě,“ prohlásí důležitě Rodney.

„Jo, hned jak se vrátíme na Atlantis,“ odpoví John s mrknutím nepřilíš důvěryhodně a dodá, „Škoda, že jsem tě nevezal do Vegas, za chvíli bys byl schopný prohrát celou Atlantis včetně sebe.“

„Poslyš, moje schop-... moment, ty jezdíš do Vegas?“ diví se Rodney

„Ani ne, ale tebe bych tam nevezal,“ odpoví s ironií v hlase a odejde k Zelenkovi. Rodney schová karty, ale krátce se zamyslí.

Rodney si prochází záznamy a data z krystalu získaném na Taranis. Řádek po řádku, mravenčí práce. V tom ho cosi zaujme, a zuřivě začne mačká do klávesnice. Po chvílce bere tablet, a přímo jej napojuje na krystal. Postupně se načítají data v antickém jazyce, a vykresluje se něco pomalu po linkách, jako v inženýrském programu. Stěny, patra, celá konstrukce se sama rýsuje a odhaluje mu své mystérium. Nákres je brzy kompletní. Jde o kulatou věž, a víme čemu se to nápadně podobá. Vysoká věž s oblými tvary, jasně antického designu, s velkým oválným zařízením uvnitř. Překvapený Rodney něco zadá do tabletu, a nákres se pohne. Kulovitá věc se vysune z věže a zasvítí. Nyní je mu jasné o co tu jde. Aspolis. První kolonie Antiků, kde jinde by také měli postavit...

„Disruptorová věž?!“ zvolá konsternovaně John když Radek konečně otevře a všichni s úžasem vejdou do místnosti s pokraté ovládacími pulty, především rozsáhlou modernější verzí mohutného antického počítače, jehož starší verzi se mezi SG týmy přezdívá 'kamenná klávesnice.'

„Ano, je to přesně... ono co říkáš.“ Vysvětluje Rodney, který je také rozhozený pohledem na interiér. Ne že by nečekal, že se jeho domněnka nepotvrdí.

„Kdy jsi mi to hodlal říct?“ zakřičí konsternovaně John.

„Právě... teď. Nebyl jsem si jistý, jestli není zničený...“ postupně nervózně odpovídá Rodney. Zachrání ho zvuk asgardského komunikátoru.

„Máš štěstí, Rodney, jen tohle tě... sakra!“ zakleje s pohledem na komunikátor a popojde stranou.

„Radku, Harris, pojd'te se mnou támhle jsou řídicí krystaly, nesmí nám tady nic ujít, všechno musíme prostudovat a zjistit jeho možnou funkčnost,“ začne McKay hned dirigovat údržbu zařízení.

Cadmanová se k nim nenápadně přesouvá a jakoby mimochodem si prohlíží i ona celou místnost. Je asi dvakrát větší než ovládací místnost na Dakaře, ale ovládací zařízení napohled velmi podobné, byť samozřejmě modernější.

John se vrací, vypadá rozčileně.

„Co se děje?“ ptá se ho Laura, přičemž naši vědci na chvíli ustanou v činnosti.

„Moc dobrý to není. Vlastně je to asi tak, jak my pozemšťané říkáme, totálně v hajzlu.“

Atlantis přišla o spojení s Manarií a Apollem,“ odpoví tišeji, všem pomalu dochází tíha jeho slov, „Možná o nich nejde, možná jsou pod útokem, nevíme. Ale pokud Manaria padne - “

„Mezi Wraithy a Atlantis už nebude stát vůbec nic,“ doplní ho Rodney.
„Poslední sensorový součet flotily Wraithů nezněl zrovna příznivě...“ dodá Sheppard.
„Velení si tyhle věci asi nechává pro sebe,“ vloží se do toho Laura, „Ale pro nás *postradatelné* je to kolik?“
„Přibližně... hodně. Přesné počty mi ani maršál neřikal, ale podle tónu hlasu bych řekl, že máme šanci mrtvého muže.“

Trvalo několik dalších hodin, než na vzrušené Rodneyho hlášení zareagoval Curran a celá zbylá mašinerie Task Force. Právě teď se hora hemžila mariňáky a přistával tu jeden scorpion a jumper za druhým. Za tohle dostanou třeba i pochvalu, pomyslel si John a vychutnával si doutník vítězství, rozhlížeje se po kulaté místnosti, nyní zaplavené techniky pod velením Radka a Rodney. Vypadá to, že intermezzo na Taranis přinese nějaké ovoce, stejně ale Johna cosi okolo McKaye stále trápilo.

„Prosím, nemohl by jsi kouřit někde jinde?“ peskuje ho McKay od jednoho z pultů, „Tohle jsou citlivé přístroje.“

„Přežilo to bitvu s Wraithy a deset tisíc let mrazu, řekl bych, že trocha kouře tomu vadit nebude,“ sebevědomě odpoví a potáhne si, „Kromě toho, tohle není kouření. Je to obřad.“
„Vlastně,“ odpoví jeho směrem Rodney, „Když jsem mluvil o citlivých přístrojích, měl jsem na mysli sebe...“

John nedbal jeho proseb a popošel kulhavě až k McKayovi.

„Rodney,“ sklonil se, „Podezřele rychle a odevzdaně jsi souhlasil s okamžitým hlášením na velení TFP. Co máš zase za lubem?“

„Nevím, o čem mluvíš.“ odpoví Johnovi a s předstíraným zaujetím pokračuje v panelu.
„Hmm, předtím ses tvářil, jako bych tě praštil po hlavě kladivem, když jsem navrhl okamžité hlášení a nutný příchod bandy specialistů,“ říká Rodneymu. Vedle nich stojí Zelenka a Cadmanová. Laura nic neříká, jen se pousměje na Rodneyho, zato Radek se snad ze všech tváří nejvážněji.

„Proč bych nesouhlasil? Je to správné a hlavně – předpisové,“ řekne McKay nevinně a zároveň rozhořčeně.

„Zvláštní, jen dvakrát, co se známe, jsem tě slyšel, že bys měl rád armádní předpisy. Poprvé, když jsem tě slyšel to říkat, tak jsme se rozhodovali na Manarii, kdo z nás musí risknout a vběhnout do palby. Citoval jsi úryvek z předpisů, že civilista pracující pro armádu není povinen se účastnit bojů...“

„A co? Prostě jsem rád, že jsme našli disruptor, který vypadá v pořádku...“

„Před chvílí jsem se bavil s Laurou u vchodu a ty sis myslel, že si nevšimnu toho, jak se s Radkem “nenápadně” pokoušíte cosi vytáhnout z ovládacího panelu?“ zkonstatuje John.

„Vynikající detektivní úvaha, Sherlocku, měl by ses obdivovat,“ poznamená Radek.

„Holmes nekouřil doutníky, ale díky, doktore,“ usměje se lišácky John, „Tak, když už jste se museli hrabat ve střevěch té ďábelské mašiny, byl bys tak výjimečně a neskonale sdílný, a povědět mi, co tím sleduješ?“ ptá se znovu a důrazněji John.

Rodney se ohlédne kolem sebe. Jejich hlouček je od vojenských techniků Task Force kousek stranou. Nakloní se blíže Sheppardovi a zašeptá, „Jen taková docela malá pojistka.“

Sheppard pozvedne obočí, Rodney po krátkém rozmyšlení slov pokračuje.

„Dobře víš, *Johne*, co můžeme čekat od IOA. Jestli si dobře vzpomínám, naposledy měli v plánu poslat na loď Ori Replikátory.“

„Kdo ví, jak by to skončilo,“ dodá opodál stojící Radek.

John přikývne a olízne si rty.

„Tak fajn,“ otočí se k Lauře, „Když nad tím přemýšlím, vlastně jsem nic neviděl.“

Cadmanová jen resignovaně máchne rukou, „Oh, proboha, jen ne tohle klišé,“ dodá a vyjde ven z místnosti, do mrazivého aspolického dne.

Sheppardovi je ale jasné, že pokud by se o tom dozvědělo velení TSP, nebo nedej bože přímo IOA, následky by pro ně čtyři nebyly pěkné.

KAPITOLA 4 – VŠUDE DOBŘE...

McKay sedící na jedné z beden u vnitřní stěny hlavní věže. Desítky lidí chodí kolem, vojáci, vědci.

Šest dnů. Šest mizerných dnů na mizerném místě, jménem Aspolis. Ne, že by šlo o pohodlí, i když by mu po takové době nevadilo se zase vyspat jako člověk, ale v kuse zakopávat o něco nebo o někoho, a odpovídat na dotazy kde co je, komu se hlásit, funguje nebo nefunguje tohle, to je jako v mateřské školce. Pche, alespoň, že se můžu pobavit těmi vylízanými armádními paky ze cvičišť. Za těch dvě stě let by už mohli ty vojáky zkusit pořádně cvičit... samozřejmě, podle takových, jako je Diston nebo Curran, je hlavní, aby vojáčky uměli pěkně pochodovat a hlásit se přesně dle armádních regulí. A pak si tyhle zelené gummy můžou dělat vtípky z vědců.

„Dáš si?“ nabízí John doutník Rodneymu, sedíce právě na ocelové bedně s jasným nápisem Danger

„Díky, ale další hřebíčky do rakve zatím nepotřebuju.“ odvětí mu na to Rodney s úšklebem a dodá pro sebe, „Na to jich je v okolí až moc...“

„To mi chceš tvrdit, že je zdravější lézt do každého ‚zaprášeného‘ kouta?“

„Musíš mi to zase připomínat? Myslel jsem, že v té šachtě něco je.“

„A spadl jsi po do toho, co kdysi byla kanalizace. Excelentní výkon,“ nastaví dlaň, aby si mohli tlesknout, ale Rodney evidentně nemá zájem.

„Šlo o nehodu, mým úkolem tady je vědecká práce a...“

„Rodney, když první tým nahlásil starý nepoužívaný kanál, nemusel jsi hned jako šílenec trvat na prozkoumání.“

„Můj instinkt mi říkal, že tam ještě něco bude. Na senzorech byly energetické záchvěvy.

„Což se ukázalo, že jsou výrony z kapsy metanu, který vznikl docela prostě. Není skutečně žádná díra, kterou by doktor McKay neprozkoumal,“ Rodney se zašklebí a odejde stranou, směrem k Radkovi.

John rozdrtí zbytek doutníku patou boty a vyjde zkontrolovat opevňovací práce.

Brzy poté si nynější velitel Task Force, maršál RAF Christopher Diston, prohlíží s několika dalšími vysokými důstojníky ze svého štábu vnitřek disruptoru. Místnost je naplněná zeleným testosteronem až k prasknutí a McKay vypadá hodně vyvedený z míry.

„Dokážete jej uvést do provozu, doktore McKayi?“

„S doktorem Zelenkou, inženýrem Harrisem a jeho týmem, jsme již prověřili funkčnost kritických systémů disruptoru a...“

„Zeptám se vás znovu. Dokážete jej zprovoznit, ano nebo ne, a pokud ano, pak kdy?“ trvá na svém starší prošedivělý důstojník, evidentně veterán řady přímých akcí. Což nic nemění na tom, že jeho tvář nepoznala omlazující krém už hodně dlouho, pomyslí si Rod.

„Ano i ne,“ odpoví Rodney, načež ho maršál chladněma očima probodává, „Ehm, tedy, aby jste porozuměl maršále, dokážeme jej uvést do provozuschopného stavu v krátkém čase, ale...“

„Ale?“ zeptá se maršál, stále s mrtvým výrazem v obličeji.

„Antikové, patrně při ústupu zničili několik primárních krystalů, bez kterých je absolutně nemožné uvést disruptor do použitelného stavu,“ vysvětluje Rodney.

„Říkal jste však před chvílí, že jej opravíte. V čem tkví problém?“ zeptá se bez okolků a

netrpělivě maršál.

„No... museli, tedy vy by jste museli, nebo my... prostě – museli bychom použít řídicí krystaly z Atlantis.“

„Předpokládám, že mi to tu blábolíte proto, že to není vše.“

„Pokud budou použity zde, Atlantis bude celou dobu bez štítu, hyperpohonu a dálkových senzorů.“

Vysocí důstojníci se na sebe nervózně podívají.

Diston skousne čelist, jakoby polykal nevhodná slova. Nakonec ale k doktorovi promluví.

„Takže z Atlantis díky tomu bude sedící kachna. Jste si, McKayi, jist svými závěry?“

Rodney se před maršálem sebevědomě usměje, „Ano, to jsem. Bez krystalů z Atlantis je to nemožné.“

Několik jumperů vzlétá od disruptorové věže, ale další tři nové přistávají, plné lidí a zařízení. Podobná výměna je se rychle zaběhla, jak se na tom prokletém kopci střídá pomalu více personálu, než na celé Atlantis. John už několikrát slyšel mezi vojáky hádky o to, jak se kopec bude nakonec jmenovat. Jeho osobním favoritem je Meredithill, ale musel uznat, že i Hamburger Mountain má cosi do sebe. Nebo, v následujících dnech teprve může mít... Rodney, Radek a Laura na vrcholu kopce popojdou stranou. Opodál mariňáci budují zákopy, zatímco do centra disruptoru pochoduje další skupina techniků. Naši tři spiklenci jim ale nevěnují pozornost.

„Tak jo, Rodney,“ sdělí mu potichu Cadmanová, „John se musí hlásit Distonovi, řekl mi, ať to vyřídíme. Takže dej Radkovi ten krystal.“

„A proč zrovna on?“ diví se Rodney překvapeně.

„Když se na tebe Diston díval, vypadal jsi, že mu co chvíli vyžvaníš všechno, skoro tě zhypnotizoval!“

„Snažil jsem se, nebylo to snadné!“ rozhořčuje se Rodney.

„Tvářil ses, jako bys byl poprvé za školou,“ poznamená pravdivě Radek.

McKay se rozčileně nadechuje, ale Laura ho spustit nenechá.

„Prostě to dej Radkovi, fajn?“

Rodney trucovitě a s pohledem plným rebelie podá opatrně krystal Radkovi.

„Vidíš že to nebolelo.“ usměje se Laura.

„Snad z toho nebude průser až na půdu.“ zamumlá si při odchodu Radek česky, zatímco (ne)nápadně skrývá krystal do brašny.

Zase doma, v našem milovaném městě. Už bych i ten sarkasmus mohl omezit, uvědomí si John. První, co každého návštěvníka 'vojenské' Atlantis uvítá je pohled do dvou hlavní vojenských railgunů, ale pokud spolknou tuhle hořkou slinu, čeká je onen památný výhled na schodiště a vůbec celou tu monumentální a slavnou místnost. Nakonec mu to přece jen nedalo, a s lehkým úsměvem přejel očima okolí, které tolik let mohl nazývat domovem. Dlouho čekat nemohl, vojenský personál i s Curranem mu byl v patách, a zamířil proto přímo k jednomu ze starých známých.

„Zdravím Chucku, všechno při starém?“ zeptá se vesele John jistého technika.

„Jak jinak pane. Bez vás to tu nebylo ono.“ usměje se Chudl, letmo zasaluzuje a vrátí se k práci na konzoli.

„Plukovník John Sheppard,“ ozve se známý ženský hlas za ním. John se ohlédne a úsměv se mu rozšíří.

„Plukovník Samantha Carterová. Proč mě neudivuje, že tu právě jsi?“ zvolá John naoko překvapený.

„Stejně jako mě ne, že tu jsi ty,“ přezíravě se na Johna usměje Carterová.

„Takže to vidím na další beznadějnou bitvu. Jak jinak,“ dodá John.
„V kolik se máš hlásit u maršála?“ zeptá se ho Samantha.
„Ehm, vlastně teď,“ poškrábe se herecky na hlavě, „Takže mě omluv, ale,“ chce ještě něco dodat, ale zahledí se do Distonovi kanceláře. Dovnitř pohotově vešel Curran.
„Hmm!“ zmůže se jen John pohrdavě.

„Generál Mark Curran, na váš rozkaz, pane!“ zsalutuje, ale maršál neuzná za vhodné ani zdvihnout oči od papírů na stole.
„Pohov a posaďte se, generále.“
Maršál zvedne neochotně oči od stolu, a podívá se zpříma do Curranovi tváře. On sám nedokázal z toho Brita nic vyčíst. Jeho oči byly stále jakoby strnulé, pohled bez citu a jiskry.
„Zde to máte písemně, formality nejsou nikdy na škodu.“
Curran čte krátký text z onoho „papíru“

Z rozhodnutí vrchního velení TFP, byl generálporučík Mark Curran jmenován...

„Velitelem pevnosti Aspolis?!“ zvolá udiveně Curran
„Ano, generále. Protože jsme přišli o Manarii, kde jste k vašemu štěstí v době útoku nebyl, dám vám jinou štaci. Vaším zástupcem bude plukovník Sheppard. Jistě sám už dobře víte, co bylo na Aspolis nalezeno.“ říká Diston
„Jistě... pane. Disruptor, a jak...“
„Pro IOA jsem již odeslal svou zprávu, je však pravděpodobné, jak rozhodnou. Vše ostatní máte v příložené složce,“ ukáže na složku s označením BIGOT, tedy ještě víc tajné než označení TOP SECRET, „Kromě nás a IOA o všech detailech ví pouze Sheppard lidí, které uzná za vhodné.“
„Myslíte jeho tým, pane?“
„Jsou to pozůstatky z Expedice, ale odvádí spolu slušnou práci a pokud doktory nepotřebujeme jinde... chápete?“
Curran kývne. Možná až příliš pohotově.
„Nic mu nezamlčujte,“ pokračuje Diston, „Vím že jste v minulosti měli v USAF jistou... osobní averzi,“ říká nevzrušeně.
Odmilka. Generál očividně nemíní nic říct. Maršál pokračuje.
„Plukovník Sheppard je velice dobrým a zkušeným důstojníkem. Nechceme přece žádné rozbroje mezi důstojníky, že ne?“ tentokrát je probodávaný očima generál
„Ne, pane,“ odpoví klidně Curran
„Pak jsem si jist, že jste porozuměl. Odchod!“ nařídí nahlas maršál, ale bez řevu.
Má teď jiné starosti. Dívá se na přibližující wraithské lodě k Atlantis. Uvažuje. Má vše vsadit na jedinou kartu? To sám neví.
Za dveřmi už čeká Sheppard. Vymění si s Curranem bleskově pohledy a scéna se salutováním maršálovi se opakuje.
„Bez formalit, plukovníku, nemám čas.“
„Ano, pane,“ posadí se John.
„Hádám, že už jste slyšel o situaci s Manaris. Drby se šíří dost rychle.“
„Cosí... jsem zaslechl, pane.“
„Dobře,“ pronese chraplavě Diston, „Nerad bych, aby si nový zástupce velitele Aspolis neuměl sehnat informace,“ podá Johnovi podobný papír, jaký před chvílí posunul před Currana.
„Pane?“
„Na druhou stranu, plukovníku, pokud neumíte říct, asi vám tahle ctnost nepřísluší,“ dodá bez velkého zájmu o děkovnou řeč.

John se už chystá vyjít rychle rozhovor ukončit, když se otevře příchozí nehlášená červí díra. „Odchod!“ štěkne Diston a vyrazí do kontrolní místnosti. Sheppard si nemůže nechat nic ujít.

„Jsou to Geniiové, pane.“ hlásí Chuck

„Zapnout štít!“ Diston si nasadí headset, „Co se u vás děje?“

Na zrnité obrazovce se objeví známá tvář, „Nemáme už moc času! Jsou tady!“

„Ladone?!“

„Ano jsem to já, Radim, přímo z Genaie. Tímto žádám o vstup do města pro mé lidi.“

„Jaká je situace?“ nahlas se zeptá John, za což na něho Diston vrhne nevraživý pohled.

„Byli jsme napadeni, Wraithové se probourávají do podzemního města. Nevíme přesně jak...“ spojení krátce vypadne, „...-dujeme sílu na pět Hive ships, možná více. Rada odsouhlasila evakuaci města.“

„Musím zažádat o povolení! Jak dlouho vydržíte?“ zeptá se Diston.

„Zatarasili jsme většinu přístupových cest, ale jestli se rozhodnou s námi skoncovat, nezabráníme jim v tom!“

Maršál ztěžka vydechne. IOA se do něho za tohle obuje.

„Dobře, můžete projít bránou, na moji zodpovědnost! Poručíku, vypněte štít.“

Za několik okamžiků začne bránou procházet velký počet Geniů. Muži, ženy i děti, zatím žádní vojáci.

„Plukovníku, ukažte svoji užitečnost, tímto vás pověřuji organizací uprchlíků, než se to tu trochu uklidní!“ shodí ze sebe Diston odpovědnost a kamsi vyrazí. John s Chuckem na sebe vrhnou pohledy, moc času nezbyvá.

„Tady plukovník Sheppard,“ nasazuje si aktivní headset, „Právě jsme přijímáme mnoho geniiských uprchlíků, veškeré osazenstvo města zajistí jeho bezpečnost pro uprchlíky,“ sbíhá dolů mezi ně, zatímco vojáci u brány ztrácejí přehled.

Velmi rychle nastává chaos, brána chrlí další a další zástupy lidí. Mariňáci se je snaží odvádět z prostoru brány do neobydlené části města, ale jazyková bariéra i vyčerpanost civilistů dělá svoje. Během jediné hodiny je prostor brány zaplaven běženci, od schodišť až po kontrolní místnost.

„Seržante, tenhle vypadá jako jejich vůdce,“ ukáže na jednu z mnoha skupinek, které si našly cestu ven z prostoru brány, „Odved'te je na molo tři, je stále neobydlené?“

„Ano, ale transportéry tolik lidí nezvládají,“ odvětví plně vyzbrojený jihoafrický mariňák.

„Tak je tam odved'te pěšky, chodit snad dovedou!“ vypění John a rychle se vrací zpátky k bráně. Krátce ven z oken na ono Ztracené město. Jak vzdálená je doba, kdy se po městě pohybovala hrstka lidí ze staré Expedice. Město je doslova obrostlé přídavnými lidskými konstrukcemi, především zbraňovými. Okolo věží jsou mnohohlavňové railguny, kde byla větší plocha, byly postaveny coilgunové věže na větší cíle. Kolem několika antických mrakodrapů vidíme i jiné zbraně – asgardské paprskomety.

Diston s doprovodem se postaví před ušpiněného muže v hangáru jumperů; aniž by maršál čekal na další formalitku, zasalutování, hned na podřízeného vyvalí sérii otázek.

„Jak daleko jsou přípravy?“

„Řekl bych tak asi ze dvou třetin, maršále,“ nahlédne do výkazů a hlášení, „Pokud si ale přejete osobní inspekci, byl by vhodnější zítřejší den. Dnes probíhají zkoušky obranných systému, sepíšu o nich co nejdříve hlášení. Souhlasíte, pane?“

„V pořádku, *plukovníku*. Pouze jsem se chtěl ujistit o pokračujících opevňovacích pracích. Rád bych také slyšel od vás osobně, jak to vypadá s pancéřováním města?“

„Jak jsem vám již předeslal. Inženýři se shodli, že město nemá problém pojmout obranné konstrukce, ale plánovaná stavba krystalického pancíře na hlavní části města potrvají mnohem delší dobu,“ rychle odpoví plukovník, „Podle mého názoru příliš dlouhou dobu. Město není

stavěné na nějaký krunýř.“

„Potřebuji reálná data. Skutečně možná...“ upřesní ledově maršál.

„Rozumím, pane,“ rychle se zamyslí, „Několik měsíců... Dva měsíce určitě.“

„V tom případě – snažte se.“ maršál je na odchodu, ale plukovník se ho ještě zeptá.

„Pane? Mám otázku ohledně návratu plukovníka Shepparda.“ Zeptá se jakoby nic, ale má to v sobě vyzývavý podtón.

„Ah, tušil jsem, že se zeptáte, Quincy,“ odpoví maršál.

„Jen chci vědět, zda je pravda...“ zeptá se Quincy, kterého očividně to něco rozčílilo.

„Jsem velmi zaneprázdněný člověk, plukovníku, vše se dozvíte na dnešní schůzi ve štábu,“ odmlčí se krátce, „A pokud máte nějakou stížnost, takováto věc se vždy podává formou raportu nebo oficiální stížnosti na neblížíší instanci, a nikoli způsobem, jako když smlouváte na trhu o ceně jablek.“ řekne mu nevzrušeně.

„Pane, nechtěl jsem jakkoli...“ začne plukovník

„Zatím nashledanou plukovníku.“ a odchází, v doprovodu několika dosud čekajících pobočníku.

Hlavním oknem do místnosti s bránou prosvítá zapadající slunce, John unaveně sedí na schodech a pozoruje letargicky neutuchající příval lidí. Trvalo to pět hodin, ale konečně se je podařilo zvládnout a prostor brány se vylidnil. Z hlavní věže na třetí molo proudí nekončící proud Geniů, ale aspoň mu bude moct maršál poplácat po zádech. Nakonec, kvůli tomu to taky dělá.

V tom uprchlíci vynořivší se z brány začali zrychlovat, z horizontu události vylétlo několik modrých pulsů, až na poslední chvíli z ní vyběhají i Ladon Radim, doprovázený oddílem vojáků. Několik jich je táhne muže zasažené wraithskými zbraněmi. John si stoupne. Radimův pohled je více než výmluvný a stačí, aby se Sheppard ohlédl na Chucka. Na bráně se objeví štít. Ladon zmáčkne něco cosi ve své dlani a červí díra se okamžitě zhroutlí.

„Je milé, že ses stavil, Ladone,“ snaží se o konverzaci John, „Co se tam stalo?“ ptá se, podáváje geniiskému diktátorovi ruku.

„Detaily povím tobě i tvým nadřízeným později. Wraithové se objevili z ničeho nic, nejdříve vybombardovali povrch, a pak podnikli pozemní invazi,“

„Myslel jsem, že je vaše hrouda už nezajímá.“

„To jsme dva...“

Co se to sakra děje, zapřemýšlel se vyčerpaný plukovník. Hoff, Manaria a teď i Genaia? Vzpomněl si na Aspolis a to, jak obránce invaze musela překvapit. Zdá se, že i je teď něco nemilého překvapuje, jednoho po druhém.

Zpátky na Aspolis, jsme ve vnitřku disruptoru. V blízkosti ovládacího zařízení je přítomno mnoho lidských a antických přístrojů. Harris vyměňuje krystal na jednom lidském zařízení, patrně přídatný harddisk.

„Už jsi to spustil?“ zeptá se Rodney, s pohledem upřeným na změť kódů v antickém jazyce na svém tabletu.

„Trpělivost, pane vědec. Nerad bych tuhle mašinku vyzkratoval. Tyhle křehké věcičky se až nepříjemně snadno rozbíjejí,“ odpoví Harris učitelským hlasem.

„A kde je Zelenka, že ti s tím nemůže pomoci,“ Rodney se rozhlédne, „Je tu vůbec?! Kam zase zmizel?“

„Uklidni se Rodney, venku se zase cosi rozbilo na jednom z jumperu. Navíc mi řekni, co máš za systém, nejdřív v kuse kritizuješ a pak vyčítáš, že tu ten člověk není,“ odmlčí se krátce, „Zkusil jsi někdy mít jeden den jen jedno duševní rozpoložení?“ zeptá se Harris, s vysmátým obličejem

„Zkoušel jsem to, ale raději jsem sám sebou...“ odpoví mu Rodney lhostejně.

„A co psycholog?“

„Psycholožka,“ odpovídá Rodney nepřítomně, „Ale ta už je mrtvá.“

KAPITOLA 5 – JE COSI SHNILÉHO

Zasedací místnost na Atlantis znovu připomíná atmosférou spíše arénu, než místnost na klidné řešení problému. Přítomný je maršál Diston, dva američtí a jeden ruský generál, plukovníci Carterová, Quincy, Sheppard a Lorne. Okolo stojí pobočníci maršála a generálů. Přítomný je i Ladon Radim. Partička k pohledání.

„Co se vás a vašich lidí týče, již jsme rozhodnutí – bude vám poskytnut dočasný azyl pro uprchlíky. Pokud žádáte o přesun na novou planetu, i tato možnost existuje.“

„Jsem vám vděčen, maršále, ale zatím nikoli. Jestli je to možné, rád bych se svými lidmi setrval ve městě co nejdéle. Atlantis je bezesporu nejbezpečnější místo v galaxii.“

Samozřejmě, před šesti lety jsi si to tu nakonec prohlédl s dalšími Genii docela detailně, pomyslí si Diston.

„Takovou věc bych musel projednat se svými nadřízenými, pane Radime,“ odpoví mu maršál,

„Dám vám co nejdříve na srozuměnou, i v případě vašeho odchodu na jiný svět, můžete počítat s naší co možná největší podporou.“

„I tak vám děkuji. Rád bych se také spojil se svými lidmi, kteří unikli do Manarie,“ odpoví Radim, ale maršál s Johnem se na sebe podívají.

„Manaria padla,“ odpoví bez dlouhého váhání Diston, „Co se nás týče, nemáme s ní spojení už více jak šest dnů.“

Ladon skloní hlavu. Vypadá, že ho zpráva zasáhla, ale nenechá se jí vyvést z míry.

„V tom případě, máme ještě několik světů, kde můžeme hledat uprchlíky,“ kývne k Distonovi,

„Rád bych je co nejdříve zkontaktoval.“

„Toto není problém,“ štkne maršák a kývne na pobočníka, „Postarejte se o to, Gregory.“

„Ano, pane.“ pobočník s hodností kapitána jde směrem k Ladonovi, a zdvořile ukáže na východ. Ladon pochopí a během několika sekund je v místnosti zase o něco dýchatelněji.

„Nyní můžeme projednat plán obrany města,“ nemarní maršál čas, „Plukovníka Quincyho jsem pověřil o samotnou stavbu obranných konstrukcí, chybí nám však dostatek inženýru s vysokými znalostmi Antických technologií,“ pohne pohledem, „Proto jsem požádal plukovníka Carterovou, aby pomohla vyřešit několik technických problémů.“

Plukovník Carterová je tu nyní pouze jako odborník.“

„Jak je na tom doktor McKay a jeho tým v Aspolis?“ zeptá se maršála Samantha.

„Máte na mysli disruptor, plukovníku? Již mě důkladně seznámil se situací, zatím se vše vyvíjí podle našich očekávání.“ zodpoví Samanthinu otázku, jí to však nestačí.

„Zkusil by jste být konkrétnější? Třeba bych mohla...“

„Nemyslete si, že mě to nenapadlo, ale už tak je tam mnoho odborníků přítomno a tady nám budete skutečně užitečnější. Ohledně samotného užití potenciálu disruptoru, dosud nedošlo žádných oficiálních direktiv od IOA.“ dořekne Diston a krátce se odmlčí. Zamyslí se nad dalším pokračováním.

„A ohledně samotné obrany Aspolis, tu jsem se rozhodl svěřit do rukou plukovníka Lorna, jakožto druhému služebně nejstaršímu důstojníkovi v Pegasu a s ohledem na jeho zkušenosti nemyslím že je nutné se dále ptát.“ zvláště stěží pohledem po nepřiliš nadšeném Quincym.

„Pane,“ vloží se do toho Lorne, „V mužstvu se množí otázky na taktickou situaci.“

„Taktická situace je, že prohráváme, plukovníku,“ odpoví depresivně Diston.

„To mi je jasné, pane... Přesto, myslím, že poněkud fundovanější výklad by pomohl. Jako symbol dobré vůle, pane?“

Diston zakýve hlavou do stran a nakonec ji ukotví ve směru na Carterovou, „Plukovníku, co vím, máte v tom největší přehled vy.“

Sam na nějaký podobný výklad rozhodně nevypadá připravená, ale po krátkém hloupějším úsměvu ji ani nic jiného nezbyvá, „No, ehm,“ dává si na čas, „Po více než sedmi měsících od počátku kampaně Task Force Pegasus se wraithské frakce znovu sjednotily, můžeme si domyslet, že příčinou jsme my, na jisto to ale nevíme. Po předchozích událostech v Pegasu, jako probuzení všech úlů nebo válce s Asurany byla více jak třetina obytných světů vyhlazena, nyní je to už polovina,“ pokračuje hlavně k Lornovi, „A Wraithové vypadají, že eliminují spíše opevněné světy, než náhodné lidské. Postupují systematicky svět po světu k Atlantis. A, jak si po dnešku můžeme domyslet, jejich cílem jsou i zbylé vojensky silnější světy, jako byla Genaia. Prozatím JSGC odhaduje, že postupují k Atlantis, aby se dostali do Mléčné dráhy.“

„Čímž by si moc nepomohli. Jsou tam Ori,“ zablýskne se taky John.

„To není tak jisté,“ zkazí mu Sam radost, „Wraithové porazili Antiky. Ori jsou možná silnější, ale nepodceňovala bych naše zelené *přátele*. Už jsme tu chybu udělali několikrát a pokaždé za ní tvrdě zaplatili,“ skončila nepříliš optimisticky. V místnosti zavládlo ticho.

„Máte ještě další otázky? Pak je to prozatím vše. Schůze končí.“ všichni se zvednou k odchodu, maršál míří do své kanceláře.

Nové skutečnosti, odhalené průzkumem.

Wraithové se zčásti rozdělili, zčásti se zdržují v určitých mezích.

Svět Genii byl napaden, ale proč by jen kvůli Geniům Wraithové rozbili formace? Ne, raději nebyt paranoidní, řekl si Sheppard, Asurané se mohli znovu objevit a ta rasa mezigalaktických tuláků to mohla také způsobit, ale to podivné načasování... navíc se zdálo, že se rozhodli s Atlantis skoncovat, tak proč by riskovali zdržení a naší přípravu? Je tu příliš mnoho neznámých, a já mám oded' důležitější starosti, jako třeba velení.

Uběhly dva dny a nervozita na Atlantis stoupá. Zprávy o nečekaném vymoření se Wraithů u Manarie a dalších světů zapůsobily na morálku skutečně devastujícím způsobem. Strach i očekávání je přímo cítit ve vzduchu. Mnozí vojáci si užívají volna, nebo tráví čas obvyklou kontrolou a pucováním zbraní. Někteří noví návštěvníci mají ale jiné starosti.

Další, kdo si poprvé prohlédne schodiště, oba railguny a celý prostor brány. Z modravého horizontu událostí vychází usměvavý, ale nepříliš sympatický člověk v obleku a s kufříkem. Je zjevně očekáván Ladonem, Carterovou a Sheppardem.

Vstříc mu však vyjde Quincy, podává ruku.

„Merrick. Jsem od IOA,“ rychle ukazuje oprávnění, „Veškerá jednání budou pod mým vedením z naší strany,“ chce zřejmě ještě dodat nějaké byrokratické výhrůžky, jenže z kontrolní místnosti se ozve vyděšený operátor.

„Plukovníku, právě jsme zaznamenali otevření mnoha hyperprostorových oken!“

John běží k ovládání, za ním ostatní, pouze Radim klidně jde.

„Pane, máme identifikaci. Jsou to Cestovatelé, a několik zcela neznámých lodí.“

„Naši přátele dorazili,“ s úsměvem řekl Ladon, „Nyní je na čase jednat.“

John se Sam se na něho jen nechápavě podívají.

„Přijímáme vysílání. Jen audio.“ odpoví operátor.

„Žádáme o povolení setrvat v blízkosti planety a také povolení vstoupit do města pro našeho zástupce.“

Merrick se podezřívavě změří Ladonovu tvář.

„Máte povolení dočasně setrvat na orbitě a vašeho zástupce vyšlete okamžitě.“

Minutu na Atlantis a už vydává rozkazy, řekne si John.

„Co máte v úmyslu, Radime?“ zeptala se ho Carterová.

„Rozhodně nic, co by vám mělo vadit,“ odpoví bezelstně Ladon.

Antická flotila spolu s wraithskými loděmi prolétává mračny trosk a pokroucených kovových konstrukcí.

Pomalou obklopují semknutou skupinu nám neznámých lodí. Je na nich jasně vidět, že žádná nevyvázla bez úhony.

Mezi antickými loděmi třídy Aurora je také Tria. Přecházíme na její můstek, na němž sedí kapitánka Helia.

„Přijali jste naše podmínky, nebo jste se smířili s druhou alternativou?“ zeptá se Helia chladně.

Chvilí se rozhostí absolutní ticho. Pak se však rozezní. Ozve se neústupný hlas.

„Kapitulaci nepřijímáme!“ říká rozhodný hlas.

„Kdo jste? Šílenec? Prohráli jste!“ říká Helia, konsternována stejně jako ostatní Antikové na můstku. Tohle od vzbouřenců nečekali.

„Kdo jsem? Mé jméno Tardos Ellonis Radmus. Velitel flotily Orderu. Naší chybou bylo, že jsme podcenili vaše schopnosti, a za tu chybu také zaplatíme. Vy však také, přestože se toho nedočkám.“

Neznámé lodě většinou jednoduchých konstrukcí, vzdáleně možná připomínajících tu antickou, spustí palbu do všech stran, ale antické a wraithské bitevníky s nimi nemají pražádných problémů.

Modravé pulsy trhají na kusy trup Radmusovy velitelské lod, zatímco z Auror vylétávají proudy Dronů, které se smrtící přesností cupují ostatní koráby...

Netrvá dlouho a kruhy se dolů na Atlantis transportuje Larrin. John se na ní vlašně usměje, jako by doufal, že s ní bude snazší řeč.

„Proč vlastně zde není přítomen váš vrchní velitel?“ podivuje se Larrin hned.

„Maršál je právě přítomen jednání na Zemi,“ zarazí se Sam, „Jinak by s vámi samozřejmě jednání vedl sám.“

„Takže to vy jste ten „záhadný důvod“, kvůli kterému Wraithové zastavili útok na Atlantis,“ zkonstatuje nevzrušeně Merrick, stále si zachovávaje dekorum diplomacie.

„Lidé v Pegasu s vámi mají sotva co společného.“ řekne Larrin jakoby ledabyly

„Přece my všichni jsme lidé!“ rozčílí se John, nechápaje, na co naráží.

Ladon se ušklíbne, „Klidně si tak říkejte, jak je vám libo,“ dořekl mrazivě.

„Mohli bychom tohle řešit v konferenční míst-“ snaží se navrhnout John, ale nikdo ho neposlouchá.

„Co tím chcete říct?“ podivuje se Carterová.

„Kdyby ten útok tehdy, když vás téměř zničila bouře na Lantee, nenaplánoval Cowen, naplánoval bych ho já, Kolya, kdokoliv jiný, to si buďte jistí,“ řekl klidně Ladon.

Merrick se mu rozhořčeně postaví do cesty, „A to se nám odvažujete říct? Atlantis patří národům Země, a vy nemáte právo nárokovat...“

„Ach ano. My jako otroci Antiků, nemáme právo děti Antiků vůbec o něco žádat.“

Sotva to Ladon dořekne, rozhostí se nepřijemné ticho. John se Sam po sobě tázavě hledí a Merrick na tom není lépe.

„Jak to vidím já, nejdříve vám povím to, co v archivu Atlantis nenajdete,“ dodá Ladon temně

Holoprojekční místnost Atlantis dodává jeho výkladu na atmosféře. Mezi těmihle stěnami se už událo ledacos. Od zjevení se Morgan, až po...

„Aspolis byl první svět v Pegasu obydlený Antiky, to jste si, předpokládám, domysleli,“ pokračuje Ladon nad mapou galaxia Pegas.

„To ano, ale detaily nám stále unikají,“ odpoví Sam, „Je jen logické, že právě tam postavili disruptor.“

„Máte na mysli... ano, nám se jej však nepodařilo nikdy zprovoznit.“

„Nikdy? Vy ale...“ ptá se Merrick.

„Naše znalosti Antiků a všeho co kdy vytvořili nepramení z prohlídek trosk, jako to děláte vy.“

Tentokrát se ujímá slova Larrin.

„Galaxie byla, stejně jako ta vaše, osídlena lidmi, ale nikoli ze stejného důvodu.“

„Nerozumím vám,“ prohlásí Merrick

„My všichni máme stejné DNA, až na jednu výjimku. Nikde v Pegasu není svět, na které by se lidská rasa přirozeně vyvinula, kde by byly nalezeny stopy po jejím vývoji.“

„To je velmi zajímavé, ale-“ snaží se John přejít k jádru věci, totiž souvislosti mezi Cestovateli a Genii. Larrin nečeká a pokračuje ve výkladu.

„Je jen jeden takový svět, alespoň z našich i vašich zdrojů víme. Země.“

Všichni tři pozemšťané v místnosti krátce sdílejí pocit výjimečnosti.

„Lidé ze Země byli přeneseni Antiky do Pegasu?“ dojde Sam, „Proč?“

„Naše záznamy jsou velmi mlhavé, bylo to velmi dlouho, kdy byly pořízeny, plukovníku. Ale Aspolis byla vystavěna před čtyřmi stovkami tisíci lety, a tou dobou vznikly i první zdejší lidské kolonie zde, zjevně kontrolované Antiky.“

„Mléčná dráha byla stále infikována tím virem...“ domyslí nahlas John.

„Ano, to říkají vaše data. Nevíme, jak a proč se Antikové chovali tehdy k vám na vaší planetě. Ale víme, co se dělo tady. Neměli žádného skutečného nepřítele, ale to jim nebránilo ve stavbách svých monumentů a pomníku moci. Lidé byli v antické říši neplnoprávní obyvatelé, kteří museli dodržovat kvóty jak na počet obyvatel, tak s dodávkami surovin, a stavbou různých zařízení pod kontrolou Antiků.“

„Proč by Pegas osidlovali lidmi, proč by to neudělali sami?“ zeptala se nahlas Sam.

„Tato informace se v kronikách Orderu ztratila, ale máme pár teorií,“ odpovídá ji Larrin.

„To nám chcete tvrdit -“ rozhořčeně vstává Merrick z místa, ale Ladon se sarkasticky zašklebí.

„Je to pro vás skutečně tak nepochopitelné?“ řekne Ladon, „Byli jsme jejich otroky. Naše organizace, Order, proti nim vedla nakonec neúspěšné povstání.“

Jakási oranžová mlhovina vyplňuje celé nebe, posetá asteroidy jako je hedvábná tkanina poseta drahokamy. Hluboko dole se ale odehrává horor. Skupina organických plavidlech, ničící Aurory.

„Potřebujeme okamžitou pomoc! Drony jsme vyčerpali, štíty selhávají...!“ křičí na můstku antického křižníku zoufale jeho kapitán. Loď se již prohýbá pod dopady pulsů, její kapitán si zakrývá tvář oslněnou modravou září.

Loď vybuchuje, a následuje jí postupně dalších pět lodí, na které se doslova sypou darty a oblaka střel...

Vše z povzdálí sleduje maskovaná loď, připomínající menší loď Cestovatelů.

Vzdálené výbuchy sleduje z jejího můstku postava, v jejichž očích se odráží jak světlo mlhoviny, tak především žltorudé vzdálené exploze.

„Všechny lodě Orderu, stáhněte se, opakujte, stáhněte se k právě definovaným pozicím!“ Přibližně tucet podobných lodí mizí v hyperprostorových oknech.

„To víte, že když Antikové byli poraženi, museli jsme se snažit přežít za každou cenu! Jen tak tak se nám podařilo zachovávat občasné styky, a vyhýbat se Wraithům... Order už není co bývá, jeden kontakt za několik let je sotva spojenectvím,“ dodává Ladon.

„Vy jste spolupracovali celou tu dobu!“ vykřikne Merrick a hledí na Ladona s Larrin.

„Ještě stále nevíme, čí jsou ty lodě, rozeté mezi vašimi.“ tázavě pohlédne Carterová k Larrin

„Je mi velice líto, ale jejich posádky nemají příliš chutě s vámi jednat. Jde o Olesiany.“

„Cože?“ dodají jednohlasně John s Merrickem.

„Přežili,“ vysvětluje Ladon, „To jak dosáhli dohody s Wraithy je na delší vyprávění, ale dařilo se jim za obrovského rizika a ztraceného času postavit tajně několik lodí, posléze měli názorovou převahu ti, kteří chtěli zachovat dohodu co nejdéle.“

„Jenže pak jste se objevili vy, návštěvníci ze sousední galaxie, a Olesiané stačili se ztrátami uniknout, a,“ odmlčí se, „To vám říkám pro případ nevyhnutelného setkání, prozatím jsou raději pro neosobní jednání.“

„Existují, nebo existovaly i jiná lidská spolenectví v galaxii proti Wraithům?“ zeptá se se zaujetím John.

„Existuje někdo, kdo *není* v tom vašem spiknutí?“ zeptá se ironicky Merrick.

„Až donedávna jste tu byli jen vy a my. Ale po ideologických neshodách s dvěma spolenectvími světy, a několika důstojníky, se od nás odštěpila jedna frakce,“ zahledí se na mapu, „Říkají si Legie. Nás i vás občas ignorují.“

„Jsou možná hrozba?“ zeptá se přezíravě Merrick.

„Nevíme to jistě. Ale je možné, že ten útok na Genii a několika našich světů, je důsledek jejich nepředvídatelného jednání. Nepodařilo se nám nasadit mezi ně naše agenty, ani nevíme, kdo je jejich vůdce,“ odpoví Larrin.

John si olízne rty, zatímco Sam si přejede rukou po týlu.

„Tomu říkám názorově otevřené odpoledne,“ obrátí se John k Sam.

KONEC 1. ČÁSTI